

RICHARD CASTLE



„Castle még most is a régi. A »Hőhullám« a feszültségkeltés mesterének egy újabb remek alkotása. Izzóan izgalmas.”

— JAMES PATTERSON, a *New York Times* bestseller-szerzője



Grand
Selection

hőhullám

HEAT WAVE

Richard Castle

HEAT ^{hőhullám} WAVE

Richard Castle

hőhullám
HEAT WAVE

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

A kivételes KB-nek
és minden barátomnak a 12-dikről

EGY

Valahányszor csak egy holttesthez érkezett, mindig ugyanaz az érzés fogta el. Miután kicsatolta a biztonsági övét, kivett egy golyóstollat a kocsi napellenzőjének gumiszalagja mögül, majd hosszú ujjával végigsimított a csípőjén, hogy szolgálati fegyverének megnyugtató közelségét érezhesse – ezután pedig várt egy kicsit. Nem túl hosszan... csupán addig, amíg egy mély levegőt vett. Erre szüksége volt ahhoz, hogy eszébe jusson az, amit sosem felejtethet el. Újabb emberi hullá vár rá. Mély levegőt vett. Amikor ismét élesen megjelent előtte életének egyik legfájóbban tátongó vesztesége, Nikki Heat nyomozó végre készen állt. Kinyitotta a kocsi ajtaját, hogy munkához lásson.

A harmincnyelc fokos hőség szinte letaglózta. New York ebben az időben olyan volt, akár egy kemence, a Nyugati 77. utca puha burkolata pedig szinte futóhomokként besüppedt a talpa alatt. Heat persze megkönnyíthette volna a saját dolgát azzal, ha közelebb keres parkolóhelyet, de az egyik rituáléja éppen az volt, hogy gyalog érkezik a tethelyre. Minden egyes helyszín a káosz fellekvára volt, és ezek a százméteres séták lehetőséget adtak számára, hogy saját első benyomásai tisztán leülepedhessenek benne.

A perzselő délutáni hőség miatt a járda szinte teljesen üres volt. A környéken már elült a déli nagy rohanás, a turisták pedig vagy az utca túloldalán álló Amerikai Természettudományi Múzeumban hűsöltek, vagy pedig az egyik közeli Starbucks-kávézóban kerestek menedéket, ahol kellemes, jeges italokat szürcsölgettek. Miközben

megvetően gondolt a kávéívókra, emlékeztette magát arra is, hogy a kapitányságra visszafelé menet valahol meg kell majd állnia egy kávéra is. Nem sokkal maga előtt észrevett egy kapust a lakóépület előtt, a kávézót körbefogó kordonnak a feléje eső részén. A sapkáját levette, a kopott márványlépcsőn ücsörgött, felhúzott lábai között nyugtatva a fejét. A nyomozónő feltekintett a harsányzöld napellenző ponyvára, miközben elhaladt a férfi mellett, s innen olvashatta le az épület nevét: Guilford.

Vajon ismeri ezt az egyenruhás rendőrt, aki most rámosolyog? A nyomozónő magában arcokat pörgetett végig, de aztán hirtelen rájött, hogy a férfi csupán megbámulja őt. Erre Heat visszamosolygott, és hagyta a blézerét annyira szétnyílni, hogy felkeltse a férfi fantáziáját. Amikor a fiatal járőr észrevette Nikki övén a rendőreljvényt, hirtelen megváltozott az arc kifejezése. Azonnal felemelte neki a kordon szalagját, hogy átbújhasson alatta, ám amikor Nikki felegyenesedett, rajtakapta, hogy ismét csak őt bámulja. A nyomozónő nem tudott ellenállni, és odaszólt a férfinak: – Maradjunk abban, hogy én majd törődök a fenekemmel, maga pedig vigyázzon a tömegre, rendben?

Nikki Heat belépett a kávézóba, és elhaladt a hostess pultja mellett. A La Chaleur Belle valamennyi asztala foglalt volt, egy kivételével: itt az egyik kollégája, Raley nyomozó ült egy zaklatott család mellett, és a vallomásukat vette fel. Mindazt, amit mondtak, németből kellett lefordítania, mert a napbarnított arcú kompánia tagjai külföldiek voltak. Félbehagyott ebédjük maradványai felett már ott rajzoltak a legyek. A szabadban való étkezés iránt ugyancsak rajongó verebek a székek támláin ülve lesegettek, és le-lecsaptak egy-két sültkrumpli-darabra. Ochoa nyomozó a személyzeti ajtónál állt, éppen egy pikolófiút hallgatott ki, és jegyzet-tömbjéből felpillantva kurtán biccentett Nikkinek. A pikoló fehér kötését most vérfoltok pettyezték. A felszolgáló személyzet többi tagja a bárban ült egy ital mellett, amire rá is szolgáltak mindazok után, amit végig kellett nézniük. Heat odapillantott, ahol

éppen a halottkém térdelt, és meg is értette a szemtanúk lelkiállapotát.

– Az áldozat ismeretlen férfi, nincs nála sem tárca, sem igazolvány. Kora az előzetes becslés alapján 60–65 év között lehet. Súlyos, tompa tárgygal ütést kapott a fejére, a nyakára és a mellkasára. – Lauren Perry közben kesztyűs kezével félrehúzta a hullát borító nejlonlepedőt, hogy jó barátja, Nikki is megvizsgálhassa a járdán heverő áldozatot. A nyomozó csak egy pillantást vetett rá, majd félrenézett. – Az arcából nem maradt semmi, így a környéken körül kell majd néznünk, hátha találunk fogakat. Másként nem sok reményünk van rá, hogy egy ilyen durva támadás után azonosítani tudjuk.

– Ezen a helyen esett össze?

– Amott – mutatott a halottkém egy tálalószekrényre, amely néhány méternyire volt. A tetejét olyan erős ütés érte, hogy kettétörtött. A becsapódás nyomán szétfröcskölő vér és jég az azóta eltelt percekben már rá is olvadt a forró aszfaltra. Amint Nikki közelebb lépett, arra lett figyelmes, hogy a vér még a kávézó napernyőire és az épület kőfalára is ráfröccsent. A megszáradt vérfoltok mellett apró testszövetdarabkákat is látott. A nyomozó olyan közel lépett, amennyire csak lehetett, és nagyon vigyázott arra, nehogy eltaponson vagy tönkretegyjen bármilyen tárgyi bizonyítékot. Feltekintett.

– Testrészek potyognak az égből...!

Nikki Heat még csak meg sem fordult, úgy sóhajtotta a férfi nevét. – Rook...

– Halleluja – vigyorgott tovább a férfi, míg csak a nyomozónó rá nem tekintett, rosszállóan rázva a fejét. – Mi a baj? – kérdezte a férfi. – Semmi gond, szerintem már biztos nem hallja.

Nikki röviden eltűnődött azon, hogy vajon miért veri azzal a sors, hogy el kelljen viselnie ezt az alakot. Ebben a hónapban már nem is először gondolkozott el ezen. Munkája még akkor is kemény és megterhelő, ha valaki nagyon jól csinálja, de ha ehhez jön még egy szószátyár riporter, aki imád rendőrsdit játszani, akkor

kész istencsapása a munkanap. Visszament a kávézó szabadtéri részének határát jelző virágosládákig, majd ismét felnézett. Rook közelebb lépett hozzá. – Már korábban is ideérhettem volna, de hát senki sem hívott. Ha nem telefonálok rá Ochoára, akkor lemaradok az egészről.

– Egyik csapás a másik után, nem igaz?

– Belém marnak a szavai. Nézze, a New York legkiválóbb zsaruiról szóló következő cikkemhez szükséges anyagot úgy is össze tudom gyűjteni persze, ha nem juthatok hozzá a belső információkhoz, bár a rendőrfőnökkel való megállapodásomban külön kitérünk arra, hogy...

– Higgye el, tudom, hogy miben állapotok meg. Azóta nincs se éjjelem, se nappalom. Tudom, hogy joga van jelen lenni minden gyilkossági esetünknel, éppen úgy, mint egy igazi nyomozónak, akinek ez a hivatása.

– Szóval csak megfedkezett róla. Nos, elfogadom a bocsánatkérést.

– Nem fedkeztem meg róla, és szó sem volt bocsánatkérésről. Én legalábbis nem kértem elnézést.

– Valahogy pedig erre következtettem. Olyan finoman tud utalni a dolgokra.

– Remélem, egyszer majd megtudom, miféle szívességet tett a polgármesternek, amiért cserébe el tudta érni nála ezt a képtelenséget.

– Sajnálom, Heat nyomozó, de riporterként nem adhatom ki a forrásaimat.

– Talán eltussolt egy olyan sztorit, amire a polgármester ráfara-gott volna?

– Na persze. Még a végén elhiszem magamról, hogy egy olcsó kis kellék vagyok. No de ennél többet aztán nem fog kihúzni belőlem!

Ochoa nyomozó eközben befejezte a pikolófiú kikérdezését, és Nikki odaintette. – Amikor befelé jöttem, úgy láttam, hogy az

ajtnállót nagyon megrázta valami. Menj, és beszélj vele is, lehetséges, hogy ismerte az áldozatot.

Mire Heat visszafordult, azt látta, hogy Rook messzelátót formázott a két kezéből, és úgy pásztázza a kávézónak otthont adó épületet. – Stipi-stopi a 6. emeleti erkély!

– A cikkbe bármelyik emeletet írhatja, Mr. Rook. Hiszen maguk, riporterek, így dolgoznak: mindenről csak úgy találgatnak, nemde? – Mielőtt a férfi felelhetett volna, Heat az ajkára nyomta az ujját. – Mi azonban nem bulvárújságírók vagyunk, hanem rendőrnnyomozók, és bármilyen bosszantó is, de az a dolgunk, hogy nagyon aprólékosan és pontosan utánajárjunk az igazságnak. Csakis a bizonyított és igazolt tényekre hagyatkozhatunk. Mivel pedig éppen a munkámat végzem, nagyon a lelkébe gyalogolnék, ha arra kérném, hogy fogja vissza magát egy kicsit?

– Dehogyan. Semmi gond.

– Köszönöm.

– Jameson? Jameson Rook? – Rook és Heat megfordult, és egy nőt láttak a rendőrségi kordon mögött, aki ugrándozva és integetve igyekezett felhívni magára a figyelmet. – Uramisten, hiszen ez tényleg ő, ez Jameson Rook! – Rook rámosolygott a nőre, és vissza-intett neki, amitől a rajongója csak még izgatottabb lett, majd egy hirtelen mozdulattal gyorsan átbújt a sárga kordon alatt.

– Hé! A mindenségit, azonnal menjen vissza! – Heat odaintett az egyenruhás terepbiztosítóknak, de a mélyen kivágott, kétrészes nyári ruhában levő nő már bent termett, és fürgén Rook felé indult. – Ez itt bűnügyi tetthely, azonnal távozzon!

– Legalább kaphatnék egy autogramot?

Heat agyán végigfutott, hogy érdemes-e ezzel bajlódni. Amikor legutóbb megpróbálta elhajtani Rook rajongóit, tíz percig kellett veszekednie velük, majd egy órát tölthetett az igazoló jelentés megírásával, miután az egyik nő hivatalosan is panaszt emelt ellene. A művelt rajongók a legszörnyűbbek, gondolta. Biccentett hát az egyenruhás rendőr felé, hogy várhatnak.

– Láttam ám magát a Viewban tegnap reggel! Jaj, édes istenem, így élőben még sokkal de sokkal édesebb! – A nő kotorászni kezdett a táskájában, de a szeme közben végig a férfin függött. – A műsor után azonnal rohantam is, hogy megvegyem a magazint, és elolvashassam benne az írását. – Ezzel elő is rántotta a *First Press* legfrissebb számát, amelynek a címlapján Rook és Bono díszelgett, egy afrikai segélyelosztó központ előtt. – Óh, meg is van a filctollam!

– Nagyszerű. – Rook a tollért és a magazinért nyúlt.

– Ó, ne arra! Ide kérem az autogramot! – kiáltotta a lány, és félrehúzta a ruhája felsőrészét.

– Azt hiszem, ehhez jóval több tinta kellene – vigyorodott el Rook.

A nő kacagásban tört ki, és megragadta Nikki Heat karját. – Ó, érti már? Hát ezért ő a kedvenc íróm!

Heat figyelmét azonban a Guilford kapuja kötötte le, ahol Ochoa nyomozó éppen megértően vállon veregette az ajtónállót. Kilépett a kapuboltozat árnyékos hűvöséből, egy virtuóz mozdulattal átperdült a kordon alatt, majd odament Nikkihez. – A fickó szerint az áldozat itt lakott, ebben az épületben. A hatodikon.

Nikki hallotta, hogy a háta mögött álló Rook a torkát köszörüli, de nem fordult meg. Tudta, hogy a férfi éppen kárörvendő vigyorral ácsorog ott, vagy pedig a rajongója mellére ad autogramot. Egyik lehetőségtől sem volt elragadtatva annyira, hogy végignézze.

Nikki Heat nyomozó egy órával később már az áldozat lakásának egyik szobájában ült, ahol súlyos csönd honolt. Az antik huzatú karosszékből ülő Heat maga volt a megtestesült megértés és türelem. Vele szemben az áldozat özvegye és hétéves fia volt. Térdén egy spirálozott, kék jegyzettömb hevert. Sudár, táncoshoz illő tartása, valamint az, ahogyan karját a faragott karfán nyugtatta, egészen királynői megjelenést kölcsönzött neki. Amikor a szoba másik sarkában levő Rookot rajtakapta, hogy őt figyelni, a férfi gyorsan elkapta a tekintetét, és az egyik falon függő Jackson Pollock-képet

kezdte el tanulmányozni. Nikki arra gondolt, hogy a festékpettyek mennyire hasonlítanak a kávézó felszolgálójának kötényén látott, szétfröcskölt vérnymokra. Hiába nem akarta, lelki szemei előtt azonnal leperogtek a képek, egymás után látta a széttört tálalószekrényt, a felszolgálók döbbsent és sokkos arcát, valamint a hullaszállítót, amint elindul az ingatlanmágnás, Matthew Starr holttestével.

Heat azon tűnődött, hogy Starr öngyilkos lett-e. A gazdasági helyzet, pontosabban a működő gazdaság hiánya mostanában egyre több tragédiával járt, amelyeket hivatalos nyelven sokszor emlegettek „járulékos kár”-ként. Szinte mindennapos eset volt, hogy szállodai szobalányok, akik takarítani és rendet rakni érkeztek, egy nagyvállalati vezéregazgató vagy mágnás tetemét találták a szobákban. Az öngyilkosságok közül persze nem volt mindegyik egyértelmű. Eltűnődött azon, hogy a nagy egó vajon megvédi-e az ilyen embereket. A New York-i ingatlanmágnások között nem Starr számított a legnagyobbnak, de azért nem is volt éppen kispályás. Többször is leírták már, mint „futottak még” versenyzőt, de azt meg kell hagyni, hogy Starr a csapások dacára is legalább elszántan küzdött tovább.

Ahogy Heat elnézte a pazarul berendezett, kétszintes luxuslakást, amely a Central Park nyugati oldalának egyik nevesebb épületében volt, arra gondolt, hogy Starr egészen jól kibekkelte a nehéz időket. A lakásban levő bútorok mindegyike vagy antik darab volt, vagy az egyik neves tervező terméke. Maga a nappali is két, egybenyitott szinten kialakított szalon volt, a falakat pedig egészen a boltozatos mennyezet csúcsáig műalkotások borították. Heat biztos volt benne, hogy a lakásnak még csak az ajtajáig sem igen jutottak el a szórólapozók.

A nyomozónő az erkély felől beszűrődő hangokra és nevetésfoszlányokra lett figyelmes. Raley és Ochoa nyomozó volt ott. Kimberly Starr, aki a fiát tartotta erősen, mintha meg sem hallotta volna a kuncogást. Heat elnézést kért tőle, és átvágott a szobán. Ahogy a magasan levő ablakokon beeső fénypázmákon sietett keresztül,

azok mintha földöntúli aurával vonták volna be. Kikerülte a bűnügyi technikust, aki éppen a kétszárnyú üvegajtóról rögzített ujjlenyomatokat, majd kilépett az erkélyre, és egy üres lapot fordított ki a jegyzetömbjén.

– Tegyetek úgy, mintha a jegyzeteket egyeztetnénk. – Raley és Ochoa értetlen pillantást váltott, de aztán közelebb léptek Nikkihez. – Bentről hallottam, ahogy ti itt vihorásztok.

– Ó, a francba... – mondta Ochoa. Arca kínjában megrándult, és az orra hegyén remegő izzadságcsepp a jegyzetömbjére hullott.

– Ide hallgassatok, tudom jól, hogy nektek ez a tetthely is csak olyan, mint a többi, de az áldozat családtagjai most először éltek át ilyesmit. Megértettétek? Akkor jó. – Félig már az ajtó felé pördült, de visszafordult a két nyomozóhoz. – Ja, igaz is, ha végre kijutotunk innen, akkor nekem is mondjátok majd el ezt a viccet, talán még használni tudom.

Amikor Heat visszaért a nappaliba, a pesztonka éppen Starrék kisfiát kíserte ki. – Agda, vigye ki Mattyt egy kicsit, de oda nem mehetnek ki. Értette? – szólt az asszony, majd újabb zsebkendőt vett elő, és megtörölte az orrát.

Agda megállt a folyosó boltívei alatt. – Kint a parkban túlságosan is nagy volna most neki a hőség. – A skandináv származású bébiszitter nagyon vonzó lány volt, és úgy festett, mintha csak Kimberly egyetemista húga volna. Ahogy mindez végigsuhant Nikki agyán, az is eszébe jutott, hogy mekkora korkülönbség volt a huszonnyolc éves Kimberly és a jócskán a hatvanas éveiben járó elhunyt férje között. Vajon lehetséges, hogy az asszony megszerzése számára inkább trófeát jelentett?

Kimberly és a lány végül abban maradt, hogy az lesz a legjobb, ha Matty megnéz egy filmet. Éppen akkor mutatták be az új Pixar-filmet, és Nikki gyorsan az emlékezetébe is véste, hogy hétvégén el kell majd vinnie rá az unokahúgát. A kislány rajongott az animációs filmekért – legalább annyira, mint maga Nikki. Ráadásul, ha az embernek unokahúga van, akkor ez a legtökéletesebb ürügy

arra, ha két órát egyszerű, ártatlan szórakozásra akar fordítani. Az indulófélben levő kis Matty Starr kissé bizonytalan volt, mert érezte, hogy valami nincs egészen rendben, bár még mit sem tudott a szörnyűségről, amellyel hamarosan úgyis meg kell majd birkóznia.

– Kérem, Mrs. Starr, még egyszer fogadja részvételemet.

– Köszönöm, nyomozó. – Az asszony hangja mintha nagyon távolról érkezett volna. Mereven ült a helyén, nyári ruhájának ráncait próbálta kisimítani, aztán csak várt, miközben oda sem figyelve gyűrögette az ölében levő zsebkendőt.

– Tudom, hogy az időpont nem a legalkalmasabb, de fel kell tenem néhány kérdést.

– Igen, megértem – felelt az asszony, akinek a hangjából ismét erőtlenség csendült ki, de valami más is, amin Heat eltöprengett. Nos, lássunk neki, gondolta, és felkattintotta a tollát.

– Ön és a fia itt volt, amikor az eset történt?

– Nem, hála istennek, nem voltunk itthon. – A nyomozónő feljegyezte a választ, majd összefonta a kezét. Kimberly tévovázott, ujjai között a David Yurman tervezte fekete ónix nyakláncát morzsolgatta, aztán ismét megtörte a csendet. – A Dino-Bitesba mentünk együtt, amelyik az Amsterdam Avenue-n van. Fagyasztott „kát-ránylevest” ettünk, ami valójában csak egy nagy adag olvasztott csokoládéfagylalt, gumimacikkal. Ez Matty egyik nagy kedvence.

Rook letelepedett egy gyönyörűen behúzott Chippendale-székbe, Heattal szemben.

– Nem tudja, lehetett még másvalaki is itthon?

– Nem, azt nem hiszem. – Az asszony mintha most vette volna észre, hogy a férfi is ott van. – Mondja, nem találkoztunk mi már valahol? Olyan ismerősnek tűnik.

Heat gyorsan közbevágott, mielőtt belemerülhetek volna a témába. – Mr. Rook csupán újságíró. Riporterként, nem hivatalos minőségében van jelen a nyomozásnál. Határozottan nem hivatalosan.

– Riporter...? De ugye nem akarja megírni azt, ami a férjemmel történt?

– Nem, így konkrétan nem. Csupán háttéranyagokat gyűjtök a csoporttal való munkám során.

– Akkor jó, mert a férjem nagyon nem örült volna egy cikknek. Valamennyi újságíróat nagy seggfejnek tartotta.

Nikki Heat azt felelte az asszonynak, hogy teljesen megérti, de miközben ezt mondta, Rookra tekintett, majd rögtön folytatta a nő kikérdezését.

– Észrevett mostanában bármilyen változást a férje hangulatában vagy a viselkedésében?

– Matt nem lett öngyilkos, erre még csak ne is gondoljanak! – tört ki a nő dühösen, egy pillanat alatt levetve az udvarias tartózkodás pózát.

– Mrs. Starr, nekünk csupán fel kell derítenünk minden...

– Elég! A férjem nagyon szeretett engem és a fiunkat is. Imádoztam élni. Éppen nemrég vágott bele egy zöld technológiával készülő közepes lakóház felépítésébe, az ég szerelmére!

A nő kurtára vágott haja alól apró izzadságcseppek gyöngyöztek elő. – Miért tesz fel nekem ilyen ostoba kérdéseket, amikor inkább a férjem gyilkosát kellene keresniük?

Heat hagyta, hadd adja ki a nő a dühét, hiszen tapasztalt nyomozóként jól tudta, hogy gyakran éppen a leginkább visszafogottnak tűnő emberekben tombolnak a leghevesebb indulatok. Persze az is lehet, gondolta, hogy saját tizenkilenc éves énjét képzele a nő helyébe. Felidéződött benne az az időszak, amikor őt érte ugyanilyen súlyos veszteség, és az ő világa omlott össze. Ő maga vajon le tudta vezetni az iszonyú dühöt, vagy inkább csak a szőnyeg alá söpörte?

– Most, nyáron, Hamptonban kellett volna lennünk, a mindenségit! Ha a Stormfallban vagyunk, ott nem történhetett volna ilyesmi. – Heat ebből a félmondatból értette meg, hogy Starrék milyen gazdagok, hiszen nem egyszerűen hétvégi házuk van Hamptonban. Stormfall egy tengerpart menti rész, csendes, szinte félreeső,

ahonnét Spielberg háza is látszott. – Gyűlölöm ezt a várost – kiabálta Kimberly. – Gyűlölöm, gyűlölöm! Hányadik gyilkosság már ez az idén, a háromszázadik? Maguknak talán már nem is számít. – Indulatkitörése végeztével még mindig hevesen zihált. Heat becsukta a jegyzetömbjét, majd a dohányzóasztalt megkerülve leült az asszony mellé a pamlagra.

– Higgye el, tudom, hogy mennyire nehéz most önnek.

– Dehogyan tudja!

– De igen, nagyon jól tudom. – Hagyta, hadd fogja fel Kimberly a szavainak teljes súlyát, akkor folytatta. – Egy gyilkossági ügy számomra nem csupán egy szám a sorban, hiszen itt egy ember halt meg. Valaki, akit szerettek. Valaki, akivel ma este még együtt akartak volna vacsorázni, már nincs többé. Az a kisfiú az édesapját veszítette el, akinek a haláláért igenis felelős valaki. Megígérem önnek, hogy fel fogom deríteni, mi áll a háttérben.

Kimberly, aki mostanra már lecsillapodott – vagy talán csak kimerült –, bólintott, és megkérdezte, nem folytathatnák-e mindezt később. – Szeretnék most együtt lenni a kisfiammal.

Ezzel kilépett a lakásból, otthagya a rendőröket, akik még dolgoztak. Miután Kimberly elment, Rook megszólalt: – Mindig is azon töprengtem, honnan kerül elő ennyi Martha Stewart-hasonmás. Nyilván valami titkos farmon tenyésztik őket Connecticutban.

– Hálás vagyok, hogy nem vágott közbe, amíg a nő fortyogott.

Rook megvonta a vállát. – Szívesen mondanám azt, hogy tapintatból tettem, de valójában inkább a szék miatt. Egy virágmintás, antik huzatú székben kissé nehéz zordnak és tekintélyesnek tűnni. Most viszont, hogy a nő már nincs itt, meg kell mondjam, hogy valami zavart a viselkedésével kapcsolatban.

– Hát, ez nem lep meg, miután olyan élesen kirohant a maga „hivatása” ellen. Bár volt benne igazság is. – Heat elfordult, nehogy az arcára kiülő félmosoly elárulja, majd ismét kiment az erkélyre.

A férfi követte. – Ugyan már, azok után, hogy két Pulitzer-díjam is van, nem az ilyen Kimberly-félék elismerésére vágyom. – Heat

rásandított. – Ámbár már épp azon voltam, hogy megemlítem neki: éppen meg akarják filmesíteni azt a cikksorozatomat, amit arról az egy hónapomról írtam, ami alatt titokban beépített emberként élttem a csecsen lázadók között.

– No és miért nem mondta? Ha ilyen gátlástalanul fényezte volna önmagát, azzal talán el is tudta volna vonni a nő figyelmét arról, hogy a férje most halt erőszakos halált.

Együtt léptek ki a még mindig perzselő délutáni hőségbe Raley és Ochoa mellé, akiknek az inge már teljesen lucskos volt. – Mire jutottatok, fiúk?

– Határozottan nem öngyilkosságnak tűnik – mondta Raley. – Először is, nézd csak meg a lepattogzott festéket és a lehullott kőport! Valaki nagyon hevesen tépte fel az erkélyajtót, mintha közben éppen dulakodott volna.

– Másodszor pedig – szúrta közbe Ochoa – horzsolásnyomok vezetnek az ajtótól egészen a... nahát, mi is ez az ízé?

– Terrakotta járólap – segített Rook.

– Ez az. Remekül látszanak rajta a nyomok, ugye? Egészen idáig vezetnek, ni! – állt meg Ochoa a mellvédnél. – Innen zuhant ki az emberünk.

Mind a négyen kihajoltak és lenéztek. – Ejha – hüledezett Rook. – Hatemeletnyi zuhanás. Ugye a hatodikon vagyunk, fiúk?

– Duguljon már el, Rook – fortyant fel Heat.

– Itt az árulkodó jel – mondta Ochoa, aki letérdelt, és úgy mutatott rá valamire a korlátrácson a tollával. – Nézzétek csak meg közelebbről! – Hátrahúzódott, hogy Nikki is odaférhessen, és megvizsgálhassa a tárgyat, amire mutatott. – Leszakadt textildarab. A laboros srác még megvizsgálja, de szerintem tutira kék farmeranyag. Mivel pedig az áldozat nem farmerban volt, ez másvalaki ruhájából került ide.

Rook is odatérdelt a szövetfoszlány mellé. – Tehát ez az illető volt az, aki kilökte Starrt. – Heat és Rook is egyetértően bólintott. Amint egymás felé fordultak, a lányt kissé meghökkentette a

férfi közelsége, de nem hátrált meg. Közvetlen közel voltak egymáshoz a perzselő hőségben, és ahogy egymáséba fúródott a tekintetük, Nikki azt figyelte, miként táncolnak a napsugarak Rook szemében. Ekkor pislantott egyet. A fenébe is, gondolta, ez meg mi volt? Az nem lehet, hogy vonzódnék ehhez az alakhoz! Ki van zárva.

Heat nyomozó fürgén talpra állt, most már szigorúan csak a munkájára koncentrálna. – Fiúk! Nézzetek egy kicsit utána Kimberly Starrnak, és járjatok utána az alibijének, vagyis hogy tényleg ott volt-e az Amsterdam Avenue-i fagylaltozóban.

– Ohó – mondta Rook, aki közben szintén felállt –, szóval maga is úgy érezte, hogy ezzel a nővel nem stimmel valami?

– A rendőrnemzet nem megérzések, hanem bizonyosságok alapján dolgozik – felelte Nikki, majd kisietett a lakásból.

Később, már a liftben kérdezte meg kollégáit: – Na halljam, mi volt olyan marha vicces, amiért akkor pusztá kézzel meg tudtalak volna fojtani benneteket? Ja, és jobb, ha tudjátok, hogy képes is vagyok rá.

– Á, semmi, csak röhögcséltünk egy kicsit. Hiszen te is tudod, hogy ki kell engedni a gőzt – mondta Ochoa.

– Aha, tényleg nem volt semmi komoly – értett egyet Raley.

Kétemeletnyit ereszkedtek még, amikor a két nyomozó halkán elkezdte dúdolni az „It’s Raining Men” dallamát, majd kirobbant belőlük a nevetés.

– Ez most komoly? – nézett rájuk Nikki. – Képesek voltatok ezen röhögni, csak mert itt is szétfröccsent egy ember?

– Azt hiszem – mondta Rook –, hogy még életemben nem voltam ilyen büszke semmire.

Az épületből kilépve megint megcsapta őket a perzselő forróság, és a kávézó egyik napernyője alá húzódtak be. Rook megszólalt: – Sosem találjátok ki, hogy ki írta ezt a dalt.

– Áh, nem is ismerem a zeneszerzőket – mondta Raley.

– Ezt azért ismerheted.

– Elton John?

– Nem.

– Akkor segíts!

Ebben a pillanatban éles női sikoly hasított bele a délutáni csúcsforgalom zajába, és Nikki Heat kiugrott a járdára, jobbra-balra tekingetve, hogy vajon honnan jöhetett a kiáltás.

– Ott van! – kiáltott az ajtónálló, a Columbus felé mutatva. – Ő az, Mrs. Starr!

Heat arrafelé tekintett, amerre az ajtónálló mutatott, és azt látta, hogy egy nagydarab férfi éppen vállon ragadja Kimberly Starrt, és nekivágja egy üzlet kirakatának. Az üveg megremegett az ütődéstől, de nem tört be.

Nikki, mint a villám, rohant oda, a három férfi pedig a nyomában. Előkapta rendőri jelvényét, és folyamatosan kiabált a járókelők tömegére, hogy adjanak utat. Raley kezében már ott is volt az adóvevője, és erősítést kért.

– Rendőség! Ne mozduljon! – kiáltott Heat.

A támadó a pillanat tört részére megriadt, és Kimberly azon nyomban ágyékon rúgta, de a rúgás célt tévesztett. A férfi már megugrott, és Kimberlyt a saját lendülete a földre döntötte. Nikki elrohant Kimberly mellett, és figyelmeztette rá Ochoát. Ochoa meg is állt, hogy gondjaiba vegye az asszonyt, Raley és Rook pedig Nikki után futott, a 77. utcai gyalogátkelőnél haladó autók között cikázva. Egy tiltott helyen megforduló turistabusz éppen elzárta az útjukat. Heat gyorsan megkerülte a busz hátulját, és a forró dízelfüstön átvágva a kövezett járdára jutott, amely a múzeumi épületek előtt húzódott.

A támadót már sehol sem látta. Először ügetésre, majd fürge járásra lassított, ahogyan átvágott az Evelyn út felé a 78. utcán. Raley, aki mögötte jött, még mindig az adóvevőjén beszélt, és helyzetjelentést adott, valamint a gyanúsított személyleírását is közölte: – ...fehér férfi, harmincöt év körüli, kopaszodó, százyolcvan centi magas, fehér, rövid ujjú pólóban és kék farmerban...

Heat a Columbus sugárút és a 81. utca sarkán megállt és körbenézett. Az izzadság már patakokban csordogált a mellkasán, és V-alakban át is ütött topja elején. A nyomozónő ezzel együtt korántsem fulladt ki, sőt nagyon is éber volt, és tekintetével kitaratóan pásztázta a környéket, jól tudván, hogy elegendő egy szemvillanásra is megpillantania a gyanúsítottat, hogy tovább üldözhesse.

– Nem volt valami jó formában a fickó – szólalt meg mögötte Rook, aki egy kicsit már kifogyott a szuszából. – Nem juthatott túl messzire.

Nikki a riporter felé fordult, és enyhe tisztelet ébredt benne, amiért a férfi idáig bírta szusszal. Ezzel együtt is kissé bosszúsán válaszolt neki: – Maga meg mi a fenét keres még itt, Rook?

– Több szem többet lát.

– Raley, a Central Park nyugati része az enyém, és körbejáróm még a múzeumot is. Te menj végig a 81. utcán az Amsterdam Avenue-ig, utána meg a 79-en gyere visszafelé!

– Rendben – felelte Raley, és belevetette magát a Columbuson hömpölygő délutáni csúcsforgalomba.

– Na és velem mi lesz?

– Ha nem vette volna még észre, Rook, jelenleg nem érek rá magát dajkálni! Ha mindenáron hasznossá akarja tenni magát, akkor nézzen utána, hogy milyen állapotban van Kimberly Starr.

Heat ezzel ott is hagyta a sarkon, és hátra sem nézve elindult. Jól tudta, hogy most semmi sem vonhatja el a figyelmét, és főleg azt nem akarta, hogy Rookon járjon az esze. Az üldözés így is épp elég fárasztónak bizonyult. Azt sem nagyon tisztázta még magában, hogy mi is történt pontosan fent, az erkélyen. Hogy volt képes Rook olyan közel lépni hozzá, mintha a Vanity Fair egyik parfümreklámjában volnának, ami olyan szoros szerelmi kapcsolatot sugall, amely a való életben sosem adatik meg? Még szerencse, gondolta Nikki, hogy hamar kibontakozott ebből a szituációból, de egyre csak az járt a fejében, hogy talán túlságosan is zordan torkolta le a férfit.

Amikor hátrafordult, hogy megnézzze, mi van Rookkal, először nem is látta, merre van. Nem sokkal később azonban észrevette a Columbuson, amint egy virágláda mögött guggol. Ugyan mi az ördögöt csinálhat ott? Egészen úgy festett, mintha leskelődne valami után. Nikki átugrott a kutyafuttató alacsony kerítésén, majd a gye-
pen át egyenesen átvágott oda, ahol Rook volt. Ebben a pillanatban észrevette a fehér pólós, kék farmeres gyanúsítottat, amint egy szeméttartályból kászálódik kifelé a múzeumépület hátsó bejáratánál. Azonnal vágta csapott át, Rook pedig gyorsan felegyenesedett a virágláda mögött. A támadó kiszúrta, és lerohant a kocsifelhajtón, majd gyorsan eltűnt egy szervizalagútban. Nikki Heat utána kiáltott, de Rook már rohant is a föld alatti járat felé, a menekülő tettes után.

Nikki átkozódva vetette át magát a kutyafuttató kerítésének másik oldalán, és hajszolni kezdte őket.

KETTŐ

Nikki Heat rohanó lépteinek zaja visszhangzott a betonból készült alagút falai között. A járat elég széles és magas volt ahhoz, hogy a múzeumi kiállítások anyagait szállító teherautók be tudjanak hajtani. Az épületkomplexumban két múzeum is működött: az Amerikai Természettudományi Múzeum, valamint a Föld és Világűr-kiállítás a Rose-szárnyban. Ez utóbbi igazság szerint egy planetárium volt. A nátriumgőz-lámpák narancsos árnyalatú fényt vetettek az alagútra, ez elegendő volt ahhoz, hogy tisztán lásson mindent, de az alagút hajlatán túlra még ő sem láthatott. Ahogy fülelt, nem hallotta más léptek zaját sem, és ahogy befordult a kanyarban, arra is rájött, hogy miért nem.

A szervizalagút zsákutcába torkollott, a végén csak egy rakodóállás volt, ahol nem látott egyetlen embert sem. Felrohant a rakodópárkányra vezető lépcsőkön. A rámpáról két ajtó nyílt: a jobb oldali a természettudományi múzeum, a bal kézre eső pedig a planetárium irányába vezetett. Gyorsan és ösztönösen döntött, s a természettudományi múzeumba vezető ajtót próbálta belökní. Zárva volt. A pokolba az ösztönös megérzésekkel, gondolta, és kizárásos alapon nekiesett a másik ajtónak. A planetáriumba vezető ajtó fel pattant, Nikki pedig fegyvert rántva benyomult rajta.

Nikki a Weaver-féle, készenléti testtartásban hatolt be a raktárba, ügyelve arra, hogy a ládák között lavírozva bármikor tüzelni tudjon, ha kell. Felvillant fejében a rendőrákadémiai kiképzőtiszt emléke, aki azt tanította nekik, hogy a stabil testtartás a fontos,

mivel abból nehezen billenthetik ki az embert. Ezen a szűk helyen azonban, ahol sokat kellett forgolódni, mégis úgy érezte, hogy hevesebb, ha gyorsan mozog, és így kisebb támadási felületet nyújt. Széleseben átvizsgálta a helyiséget, és csak egyszer hökkent meg: egy Apollo-programbeli szkafander láttán, amely egy régebbi kiállítási tartóelemről lógott le. Ahogy továbbhaladt, meghallotta, hogy a felsőbb szintek egyikén valaki olyan erővel vág ki egy ajtót, hogy az a falnak csapódik. Mire az ajtó becsukódott volna, Nikki már kettesével szedte felfelé a lépcsőket.

Hirtelen a múzeumlátogatók egész tömegének kellős közepén találta magát, a planetárium alsó szintjén. Egy fiatal tábori felügyelő éppen egyenpólós gyerekhadat terelgetett maga előtt. A nyomozónő gyorsan elrakta a fegyverét, mielőtt a félelmetes látvány megijeszthette volna a gyerkőcöket. Heat hamar átvágott a gyerekseregen, miközben egyre csak hunyorgott a Világegyetem Csarnokának vakító fehérségében. Körbe-körbe tekingetve próbálta felfedezni valahol Rookot vagy Kimberly Starr támadóját. Az egyik vízilónyi meteorit mellett rátalált egy biztonsági őrré, aki éppen az adó-vevőjén beszélt, és hevesen gesztikulált. Az őrré mozdulatait követve észrevette Rookot, aki egy korlátot átugorva éppen egy csigajáratszerűen felfelé haladó rámpán rohant a felső szintek felé. Rook félúton járatott, mikor a gyanúsított kihajolt a korlát fölött, hogy lássa, merre jár az üldözője, majd továbbrohant a riporterral a nyomában.

A táblák szerint a Kozmikus Ösvényen jártak, ezen a 360 fokban tekerdő járaton, amely futballpályányi területen mutatta be a világegyetem keletkezésének és fejlődésének teljes történetét. Nikki Heat pillanatok alatt átvágta magát tizenhárommilliárd év történelmén. Felérve a csúcsra megállt, mivel már az izmai is tiltakoztak a megerőltetés ellen. Gyorsan körbenézett, de egyik férfit sem látta. Ebben a pillanatban hallotta meg a tömegből feltörő rémült sikítózást.

Egyik kezét a fegyverén tartva Heat megkerülte a központban levő hatalmas gömböt, mögötte pedig észrevette a planetáriumi

előadásra váró, sorban álló emberek tömegét. A megriadt tömeg most szétnyílt, és végre láthatóvá vált Rook, akit ebben a pillanatban rúgott bordán a támadó.

A gyanúsított most újabb rúgáshoz készülődött, ám abban a pillanatban, amikor hátrahúzta a lábát, és így kényes egyensúlyi helyzetbe került, Nikki a háta mögé ért, és egyetlen mozdulattal kirúgta alóla a lábait. A hórihorgas fickó hatalmasat puffant a márványpadlón. Nikki villámgyorsan megbilincselte, mire a tömeg spontán éljenzésben tört ki.

Rook feltápászkodott. – Egész jól vagyok, köszönöm a kérdést.

– Nem is volt rossz, ahogy lelassította a fickót. Csecsenföldön is ezzel a technikával boldogult?

– Ez az alak akkor rontott rám, amikor megbotlottam... abban ott – mutatott rá Rook egy múzeumi reklámtáskára, amelyben valami kemény tárgy volt. Kinyitotta, és egy tömör üvegből való levélnehezéket húzott elő belőle. – Nézzenek oda, az Uránusz gáncsolt el! – kiáltotta.

Amikor Heat és Rook belépett a kihallgatóhelyiségbe, a gyanúsított olyan hirtelen rezzent össze, mint egy kisiskolás, ha az igazgató belép az osztályterembe. Rook az egyik oldalsó székre telepedett, Heat pedig az asztalra hajította az ügy aktáját, de ő maga állva maradt. – Álljon fel! – mordult rá a férfira. Barry Gable engedelmesen felállt. A nyomozónő körbejárta a fickót, kiélvezte annak ideges zavarát. Lehajolt, hogy megvizsgálja, van-e olyan szakadás a férfi farmerjén, amelybe beleillene a gyilkos által az erkélyen hagyott szövetdarab. – Ezzel a nadrággal meg mi történt? – kérdezte.

Gable lehajolt, hogy szemügyre vegye a szakadást, amelyre Heat mutatott a nadrágján. – Nem tudom – felelte –, biztos akkor szakadhatott el, mikor kimásztam a kukából. De ez a nadrág vadonatúj – tette hozzá, mintha ezzel is kedvezőbb színben tudná feltüntetni önmagát.

– Szükségünk lesz a nadrágjára – mondta Heat, majd, látván, hogy a fickó azon nyomban elkezd kigombolkozni, hozzátette: – Nem most rögtön, hanem a kihallgatás után. Na, üljön csak vissza! – A férfi engedelmeskedett, Nikki pedig leült a vele szemben levő székre, és bár testtartása és viselkedése lezser volt, egyértelmű volt, hogy ki a főnök. – Nos, nem mondaná el, hogy miért is támadt rá Kimberly Starr-ra? – kérdezte.

– Kérdezzék csak meg tőle – felelte Gable, aki igyekezett határozottnak tűnni, de a kihallgatószoza tükörfaláról visszaverődő ideges, megrebbenő tekintete elárulta, hogy korábban nem volt még ilyen helyzetben.

– Csakhogy én magát kérdeztem, Barry – mondta Heat.

– Személyes ügy.

– Most már az én személyes ügyem is. Ha valaki ilyen erőszakosan rátámad egy nőre, azt nagyon is személyes sértésnek veszem. Kíváncsi rá, hogy mennyire?

Rook közbevágott: – Sőt, engem is megtámadott.

– Maga üldözött, vagy nem? Honnan tudtam volna, hogy mit akar csinálni? Azt már egy mérföldről kiszúrtam, hogy biztosan nem zsarú.

Nikki titokban élvezte az odabökött mondat hatását, és egy pillanatra Rook felé sandított, majd folytatta Gable megdolgozását. – Ha jól látom, nem ez az első testi sértéses ügye, Barry. – Látványosan kinyitotta az aktát, amelyben ugyan nem volt túl sok anyag, de a hatásvadász jelenet elérte a célját, mert Gable nyugtalanabbá vált.

– 2006-ban egy sohóbeli kidobóval akaszkodott össze, 2008-ban pedig egy Mercedes-tulajdonosnak esett neki, aki rajtakapta magát, amint épp a kocsiját akarja feltörni.

– Azok csak vétségek voltak, nem büntettek.

– De mindkettő testi sértés volt.

– Megesik, hogy elveszítem a fejem – próbált meg Gable úgy kuncogni, mint John Candy. – Talán jobb volna, ha a bárók közélébe sem mennék.

– Inkább a konditermekben tölthetné az idejét – vágta rá Rook.

Heat figyelmeztető pillantást lövellt a riporter felé, Barry pedig a tükör felé fordulva megigazgatta a pólóját a hasán. Heat becsukta a dossziét, majd megkérdezte tőle: – Elárulná, hogy hol tartózkodott ma délután egy és két óra között?

– Hívják az ügyvédemet!

– Semmi akadálya. De mondja csak, itt szeretné megvárni, vagy inkább a sötétzárkában? – Ez persze csak üres fenyegetés volt, de a zöldfülűeknél általában bevált. Most Gable szeme is tágra nyílt. Heat zord arccal meredt rá, de magában kiválóan szórakozott azon, hogy ez a pasas milyen hamar behúzza fülét-farkát. Arra gondolt, hogy a „sötétzárka” remek szöveg. Mint mindig, most is bevált.

– Jól van, na, a Beaconben voltam! A Beacon Hotelben, a Broadwayn – mondta Gable.

– Utána fogunk járni az alibijének. Mondja, volt ott valaki, aki látta magát, és igazolni tudja, hogy ott volt?

– Egyedül voltam fent a szobámban. Talán a délelőtti recepció igazolhatja.

– A maga kis letéti alapjának a jövedelméből egy jó kis 52. utcai lakásra is telik, akkor meg miért ment szállodába?

– Most mit akarnak már? Talán mondjam ki nyíltan? – bámult könyörgő tekintettel a tükörbe Gable, majd, mintha önmagát győzte volna meg, bólintott egyet. – Hetente pár alkalommal járok oda, hogy találkozzak valakivel... hiszen értik...

– Azért, hogy szexeljen? – kérdezte Rook.

– Jézusom, hát persze, a szex is része a dolognak, de ennél jóval többről van szó.

– No és ma mi történt? – kérdezte Heat.

– A nő nem jött el.

– Elég nagy kár, Barry, mert ő igazolhatta volna az alibijét. No és mondja csak, van annak a nőnek neve is?

– Van. Kimberly Starrnak hívják.

Miközben Heat kilépett a kihallgatóhelyiségből, Ochoa nyomozó a szomszédos szobában állt az üvegfal mögött, ami erről az oldalról átlátszó volt, és Gable-t figyelte. – El sem hiszem, hogy úgy fejezted be a kihallgatását, hogy éppen csak a legfontosabb kérdést nem tetted fel neki – mondta a belépő Heatnek. Érezvén, hogy a többiek feszülten figyelik, még hozzátette: – Hogyan tudott egy ilyen senkiházi összehozni magának egy olyan remek nőt, mint Kimberly Starr?

– Sekélyes vagy, Ochoa – felelte neki Heat. – Ilyen dolgokban egyáltalán nem a külső számít, hanem a pénz.

– Weird Al? – kérdezte Raley, miközben a három férfi belépett a közös helyiségbe. – Azt hiszem, hogy az „It’s Raining Men”-t Weird Al Yankovic írta.

– Nem – felelte Rook. – Aki írta, az... éppenséggel elárulhatnám, de úgy nem volna benne semmi izgalom. Találgassatok csak tovább, de nem ér a Google-on rákeresni!

Nikki Heat a székén ülve megpördült, hogy félbeszakítsa az épületes társalgást. – Ha nincs ellenetekre, akkor a kérdezz-felelek helyett talán foglalkozzunk egy kicsit a nyomozással is! Mondd csak, Ochoa, mi a helyzet Kimberly Starr alibijével?

– Az már biztos, hogy nem áll meg. Megtudtam, hogy valóban ott volt a Dino-Bites fagyfaltozóban, de nem sokkal azután, hogy megérkezett, már le is lépett. A kisfia végül a bébiszitterrel együtt ette meg az édességet, és nem a mamájával.

– Mikor ment el az asszony? – kérdezte Heat.

Ochoa belepillantott a jegyzeteibe. – Az üzletvezető szerint úgy egy óra, negyed kettő körül.

Rook közbeszólt: – Én megmondtam, hogy valami nem stimmel Kimberlyvel, ugye?

– Szeretném, ha gyanúsítottként hallgatnánk ki Kimberlyt? – kérdezte Raley.

– Megmondom, hogy én mit gondolok – telepedett le Rook Heat íróasztalára. A lány észrevette, hogy Rook fájdalmasan meg-rándul – még mindig sajog a bordáját ért rúgás helye, gondolta. Örült volna, ha a férfi megnézeti magát egy orvossal. Rook beszélni kezdett: – Tehát, a kedves mintafeleség és mintaanyu-ka időnként hancúrozott a fiatalemberrel. Barry barátunk, aki nem éppen egy Adonisz, azt állítja, hogy a nő egy pillanat alatt dobta őt, amikor kiderült, hogy a letéti alapja kimerült, és így onnan már nem jut több pénzhez. Barry ezért támadt rá ma az utcán. Az is lehet, hogy a megboldogult milliomos barátunk elég rövid pórázon tartotta az asszonykát, de az is lehet, hogy Matthew rá-jött, hogy a feleségének van valakije, és a kedves neje ezért ölte meg.

Raley egyetértően biccentett: – Valóban nem vet rá valami jó fényt, hogy csalta a férjét.

– Korszakalkotó ötletem van – szólt közbe Heat. – Mit szólnátok ahhoz, ha egészen régimódián nyomozni kezdenénk, bizonyítéko-
kat keresnénk, és tényeket állapítanánk meg? Ezek talán jobban megállnának a bíróság előtt, mint az a szöveg, hogy „így gondolom”.

Rook előkapta Moleskine-jegyzetömbjét. – Nagyszerű! Ez isten-nien feldobja majd a cikkemet. – Színpadiasan előkapta a tollát, és kérdően Heatre mutatott vele: – Nos tehát, milyen irányban kez-dünk először nyomozni?

– Raley, te menj el a Beaconbe, és nézz utána, hogy Gable tényleg a törzsvendégük-e – mondta, rá se hederítve Heat. – Mutasd meg nekik Mrs. Starr képét is, ha már arra jársz. Ochoa, te mikorra tudod feltérképezni a drága kis özvegy háttérét?

– Holnap reggel azonnal nekilátok.

– Én azt reméltem, hogy holnap reggelre már meg is leszel vele.

Rook jelentkezett: – Kérdezhetek valamit? Miért nem hozzuk be mindjárt a nőt magát? Nagyon kíváncsi lennék arra a jelenetre, amikor őt kezdik el vallatni a tükörteremben.

– Mi sem fontosabb számomra, minthogy izgalmas látványos-
ságot biztosítsak magának, Rook, de ezzel még várunk kell, amíg
csak többet nem tudunk róla. Különben sem fog meglépni.

Másnapra, amikor az elektromos hálózat túlterheltsége miatt már a városi fények is pislákolni kezdtek, a városháza felhívást bocsá-
tott ki New York lakosainak, hogy csökkentsék a légkondicionálók
és a nem feltétlenül szükséges elektromos készülékek használatát.
Nikki Heat számára ez azt jelentette, hogy edzőpartnerével, Don-
nal, aki a hadsereg kommandójának veteránja volt, ezúttal nyitott
ablakok mellett kell megtartaniuk szokásos küzdősport-gyakorla-
tukat. Don sajátos edzési módszereit a brazil dzsiu-dzsiu, a bokszt
és a dzsúdó egyvelege alkotta. Az edzés hajnali fél hatkor kez-
dődt, közelharccal, huszonnyolc fokos melegben és igen párás
levegőben. A második szünetet követően Don megkérdezte, hogy
Nikki nem akarná-e abbahagyni mára. A lány egy fúrge támadás-
sal felelt meg neki, amivel gyorsan a földre teperte, és fojtófogasba
szorította a férfit. Már-már olybá tűnt, hogy az elviselhetetlen idő-
járás őt felfrissíti, életre kelti. A hajnali küzdelem nem merítette ki,
hanem ellenkezőleg, éppen így tudta kizárni a külvilág tolakodó
zajait, rálelni a saját belső békéjére és csendjére. Ugyanezt érezte
akkor is, amikor Donnal alkalmanként lefeküdt. A lány el is dön-
tötte, hogy ha a jövő hétig sem jön össze valami, akkor felveti majd
az edzőnek, hogy másfajta tornagyakorlatokat is folytathatnának
egymással. Mindegy, csak legyen már végre valami, ami izgalomba
hozza.

A boncterembe Lauren Parry halottkém mögött lépett be Heat
nyomozó és levakarhatatlan követője, a riporter. Azért jöttek, hogy
megszemléljék Matthew Starr holttestét. – Te is tudod, Nikki,
hogy a méregtani vizsgálatok még nem készültek el – szólalt meg
Lauren –, de hacsak nem történik valami váratlan fordulat a la-
borvizsgálatok során, akkor máris kijelenthetem, hogy a halál oka

nagy erejű tompa traumás sérülés volt, amit a nagy magasságból való zuhanás okozott.

– És minek fogod majd minősíteni, gyilkosságnak vagy öngyilkosságnak?

– Pont ezért is hívtalak ide. Találtam valamit, ami a gyilkossági verzióra utal. – A halottkém megkerülte a holttestet, és felemelte a lepedőt, ami beborította. – A felsőtesten több, ökölnyi méretű zúzódás is látható, amik arra utalnak, hogy nem sokkal korábban alaposan helybenhagyta valaki. Nézd csak meg ezt itt közelebbről!

Heat és Rook is közelebb hajolt, de a lány abban a pillanatban hátrébb is húzódott, nehogy megismétlődjék az erkélyjelenet. A férfi is hátralépett, és udvarias mozdulattal tessékelt előre Nikkit. – Nagyon jellegzetesek a zúzódások – szólalt meg a nyomozónő. – Látom a támadó öklének és a bütyköknek a nyomát, ez a hatszög formájú lenyomat meg valami gyűrűtől eredhet, nem?

Nikki hátralépett, hogy Rookot is odaengedje, és azt mondta Laurennek: – Ha lehetséges, akkor szeretnék egy fényképet kapni róla.

Barátnője kezében azonban már ott is volt a fotó. – Feltöltöm neked a szerverre, hogy több másolatot is készíthess belőle. Mondja csak, maga meg mit csinált, talán kocsmai verekedésbe keveredett? – kérdezte közben Rooktól.

– Hogy én? Ó, dehogy, tegnap sérültem meg, szolgálatteljesítés közben. Tuti, ugye?

– Ahogy elnézem, ez még bordaközi sérülés is lehet – felelte Lauren, majd enyhén megérintette a férfi bordáját. – Mondja csak, fáj, amikor nevet?

Nikki felelt a férfi helyett: – Ha még egyszer azt mondja, hogy „szolgálatteljesítés közben”, akkor én fogok röhögni.

Heat nyomozó kiragasztotta a boncolásról készült fotókat az információs táblára, hogy az eligazításon a kollégái is láthassák majd

azokat. Filctollal egymás után felírta azoknak a neveit is, akiknek az ujjlenyomatát már sikerült azonosítani a Guilford-házbeli erkély ajtaján: Matthew Starrét, Kimberly Starrét, Matty Starrét és Agdáét, a bébiszitterét. Raley ma korán érkezett egy rakás fánkkal, és közölte Nikkivel, hogy utánajárt: Barry Gable valóban törzsvendeg a Beaconben. A recepciós és a szállodai személyzet is igazolta, hogy a Barryhez rendszeresen járó hölgyvendég valóban Kimberly Starr volt. – Ja, igaz is, megjött a laboreredmény Barry kék farmerjának a vizsgálatáról, és nem abból származik az erkélyen talált szövetdarab – tette hozzá Raley.

– Ez nem lep meg – felelte Heat –, de azért mulatságos volt, hogy azonnal kész volt letolni a nadrágját.

– Legalább valaki élvezte – dörmögte Rook.

A lány elmosolyodott. – Hát igen, munkánk egyik élvezetes része, amikor izzadt senkiháziak hámozzák le magukról a szakadt gönceiket.

Ebben a pillanatban Ochoa érkezett sietve, és azonnal beszélni is kezdett. – Elnézést, hogy késtem, de még így is megérte, szóval egy szót se. – Táskájából néhány nyomtatott lapot húzott elő, majd belefogott: – Sikerült feltérképeznem Kimberly Starr személyes hátterét. Vagy ha jobban tetszik, úgy is mondhatnám, hogy a Queensbe valósi Laldomina Batastiniét.

A többiek köré gyűltek, amint tovább olvasta a részleteket. – A drága mintafeleség és mintaanyuka egy manikűr-pedikűr szalon felett nőtt fel Astoriában, a Steinway Streeten. Ez a világ nem is lehetne messzebb a Connecticutbeli privát leányiskolák és a pónilovaglás világtól. De nézzük csak tovább, tehát kimaradt a gimnáziumból... ééés priusza is van – fejezte be Ochoa, átadván a dossziét Heatnek.

– Semmi komoly bűncselekmény, csak szabálysértések – olvasta a lány. – Fiatalkorúak javítóintézetébe került bolti lopásért, később pedig füvezésért. Egyszer volt egy ittas vezetése... és, ej, a mindenit! Tizenkilenc évesen kétszer is kéjelgésen kapták férfi vendégekkel.

A kedves ifjú hölgy akkor éppen sztriptíz táncosként dolgozott több lebuiban is a reptér környékén, a művészneve pedig Samantha volt.

– Mindig mondtam én, hogy a *Szex és New York* rossz példát mutat a lányoknak – szúrta közbe Rook.

Ochoa visszavette az aktát Heattól: – Beszéltem az egyik cimborámmal az erkölcsrendészetten, és ő mondta, hogy Kimberly vagy Samantha, bárhogy is hívják, összejött a klub egyik törzsvendéjével, de annyira, hogy hozzá is ment feleségül. A lány akkor volt húszéves, a pasas pedig hatvannyolc, és kőgazdag. A kedves cukrosbácsi egy régi greenwichi vagyon örököse volt, és magával akarta vinni a lányt a jachtklubjába, hogy ott majd...

– Várj, kitalálom – vágott közbe Rook. – Azért, hogy Henry Higginst játsszon vele, ugye? – Ochoa és Raley erre csak bambán bámult.

– Én ismerem a musicaleket – szölt Nikki. Tény, hogy az animációs filmek mellett a munkán kívüli legkellemesebb szórakozás az volt számára, ha eljutott egy Broadway-darabra. Már ha sikerült jegyet is szereznie. – Rook úgy értette, hogy az újdonsült ifjú férj megbízott valakit, hogy a táncosból lett arát gyúrja át egy kicsit, hogy „eladható” legyen magasabb körökben is. Folyamatosan kellett tanulnia, leckéről leckére – tette még hozzá.

– És így született meg Kimberly Starr – fejezte be Rook.

– Alig egy évre rá, még csak huszonegy éves volt, amikor a férje meghalt. Tudom, hogy mire gondoltok most, ezért már utána is néztem a dolognak. Természetes halállal halt meg, szívrohamban... viszont egymillió dollárt hagyott a kis feleségére.

– Aki a jelek szerint hamar rákapott a dolog ízére. Szép munka volt, Ochoa – dicsérte meg Nikki. Ochoa erre győzelemittasan kikapott egy fánkot a halomból, Heat pedig folytatta: – Raley-vel együtt legyetek továbbra is a nyomában, de ne túl szorosan. Nem szeretnék rámászni, amíg meg nem tudunk róla mindent.

Nikki Heat már rég megtanulta, hogy a nyomozói munka gyakran egyhangú és lélekölő, mivel sokszor monoton telefonhívásokból,

akták átnyalazásából és adatbázisokban való hosszadalmas kutakodásról szól. Az előző délután beszélt többek között Starr ügyvédjével és azokkal a nyomozókkal, akik a konkrét személyek ellen tett panaszokkal foglalkoznak. Meg is lett a munka eredménye, mivel ma reggelre már ott voltak előtte azon személyek adatai, akik életveszélyesen megfenyegették a néhai ingatlanmágnást. Nikki fogta hát a táskáját, és indulni készült, gondolván, hogy most megmutatja ennek a felfuvalkodott bulváriporternek, milyen is az igazi terepmunka. Rookot azonban sehol nem találta.

Már-már azon volt, hogy nélküle indul el, amikor rábukkant a kapitányság halljában. Rook láthatóan nagyon elfoglalt volt. Egy őrjítően vonzó nő simította le éppen a gallérját, majd kacagásban tört ki: – Óh, Jamie! – mondta, majd lekapta márkás napszemüvegét, és megrázta hosszú, vállig érő, hollófekete haját. Heat csak nézte, hogy a nő miként simul oda Rook füléhez, hogy belesuttogjon valamit, és közben nem éppen apró mellei is a férfinak nyomódtak. Rook persze nem húzódott el. Mi a fenét művel ez, kérdezte magától Nikki, kész rácuppanni minden nőcskére, aki csak szembejön? De aztán gyorsan letorkolta önmagát. Miért is törődne vele, gondolta, és közben azon bosszankodott, hogy egyáltalán miért is bosszantotta fel a jelenet. Így aztán csak fújtt egyet, majd módfelett bosszúsan, amiért egyáltalán rájuk nézett, kisétált.

– Mi a célja ennek a gyakorlatnak? – kérdezte Rook, miközben észak felé tartottak autóval.

– Tudja, mi, nyomozók, a szakmai zsargonban ezt hívjuk nyomozásnak – vette elő Heat az aktát a vezető oldali ajtó tartójából, és odaadta Rooknak. – Valaki el akarta tenni láb alól Matthew Starrt. Az aktában szereplők közül páran komolyan meg is fenyegették, míg mások csak kellemetlennek találták, hogy még él.

– Szóval most ki kell zárnunk közülük azokat, akik nem követhették el?

– Kérdéseket kell feltennünk nekik, és majd a válaszokból következtetünk a továbbiakra. Van úgy, hogy ki tudjuk ugratni a

gyanúsítottat, máskor meg olyan információhoz jutunk, ami még messzebbre visz. Mondja csak, az a nő is a James Rook Rajongói Klub tagja volt?

– Bree? – kuncogott Rook. – Atyavilág, dehogy!

Újabb saroknyit hajtottak, néma csöndben.

– Csak azért, mert elég rajongójának tűnt.

– Bree Flax tényleg rajongó, ez igaz. És Bree Flaxért rajong. Szabadúszóként ír cikkeket a csicsás életmód-magazinoknak, és állandóan ott lebzsel a tethelyeken, hátha egy könyvrealót is össze tud hozni valamelyik esetből. Mondhatni, a szalagcímekből ollózza össze ezeket. Az imént látott nagyjelenet is arról szólt, hogy megpróbált kihúzni belőlem valamilyen bizalmas infót a Matthew Starr-ügyről.

– De egészen... összeszedettnek tűnt.

Rook elmosolyodott. – Ha utána akar nézni, akkor a nevét F-l-a-x-nek írják.

– Ezzel meg mire akar célozni?

Rook nem felelt, csak rámosolygott a nyomozónőre, de úgy, hogy a lány belevörösödött. Elfordult a férfitől, és úgy tett, mintha a forgalmat figyelné az ablakon át. Attól tartott, hogy Rook esetleg észreveszi, mi is ült ki az arcára.

A Marlowe-épület felső emeletén mi sem érződött a hóhullámból. Sarokirodája hűvösében Omar Lamb nyugodtan ült, miközben visszahallgatta a Matthew Starrt megfenyegető telefonhívása felvételét. Higgadt volt, tenyerét lefelé fordítva nyugtatta bőrhuzatú irattartóján, miközben az apró hangszóróból csak úgy harsogtak az ocsmány kifejezések és képszerű fenyegetések arról, hogy mit is tett volna Starr-ral, hogy testének melyik részeit illetve volna miféle fegyverekkel és eszközökkel, vagy hogy hová lőtt volna. Amikor a felvétel véget ért, kikapcsolta a készüléket, de egy szót sem szólt. Nikki Heat behatóan tanulmányozta az ingatlanfejlesztő üzletembert,

végigmérte kisportolt testét, keskeny állát és hidegen, korbácsként vágó tekintetét. A légkondicionáló láthatatlan szellőzőnyílásából hidegen sziszegett a beáramló levegő. A lány négy nap óta most először borzongott meg. Olyan volt itt, akár egy hullaházban.

– Nos, a jelek szerint felvette, hogy mindezt elmondtam.

– A felvételt Mr. Starr ügyvédje nyújtotta be, amikor panaszt emeltek.

– Ne gyerekeskedjen már, nyomozó, hiszen az ember szinte mindennap képes azt mondani dühében, hogy megöl valakit.

– Csakhogy van, aki meg is teszi.

Rook az egyik ablakmélyedésből lesett, megosztva figyelmét Omar Lamb és a harmincöt emelettel alatta elterülő Central Parkban, a Trump Korcsolyapálya perzselő hőségében magányosan görkorcsolyázó ember között. Heat megkönnyebbülten gondolt arra, hogy a jelek szerint Rook hajlandó megfogadni az utasítását, és legalább nem kotyog közbe.

– Matthew Starr a szakma egyik igazi óriása volt, aki hiányozni fog. Nagyon is tiszteltem őt, és módfelett sajnálom, hogy ilyesmit mondtam a telefonban. Halála nagy veszteség mindannyiunk számára.

Heat már kezdettől fogva tudta, hogy ezzel a férfival keményen meg kell majd küzdeni. Lamb még csak egy pillantást sem vetett a belépéskor felmutatott rendőrijelvényére, és eszébe sem jutott ügyvédet hívni. Közölte, hogy nincs rejtegetnivalója, és még ha lett is volna, Heat sejtette, hogy túlságosan eszes ahhoz, hogy valami ostoba elszólással elárulja magát. Nyilvánvaló volt, hogy olyan ember, aki nem ijed meg a keményebb rendőri hangnemtől sem, így Heat inkább óvatosan járta körbe, kereste a rést.

– Akkor viszont miért volt ilyen éktelenül dühös? Miért üvöltött tájékozva egy üzleti riválisával?

– A riválissommal? – hördült fel Lamb. – Matthew Starr a közéletben sem járt annak, hogy a riválisom lehetett volna. Ahhoz is lét-rára kellett volna másznia, hogy alulról megcsókolhassa a seggemet.

Sikerült hát, gondolta Nikki. Rátapintott Omar Lamb egyetlen igazán érzékeny pontjára, az egójára. Addig kell ütni a vasat, amíg meleg.

– Kamu – nevetett rá Lambre.

– Kamu?! Hogy van képe ezt mondani nekem? – pattant fel Lamb, és asztalát gyorsan megkerülve máris ott állt, szemtől szemben Heattal, aki viszont azt is rögtön megérezte, hogy ez nem olyan közelség, mint amilyen az erkélyjelenet volt.

Heat azonban meg sem rezzent. – Starrnak sokkal több ingatlana volt, mint szinte bárki másnak ebben a városban. Jóval több, mint önnek, nem igaz?

– A nagy részük csak szemét, csak címnek voltak jók. Olyan telkek, ahol a környezetvédelmi és a levegőtisztasági előírások megköttették az építetők kezét. Mit számít néhányval több cím, ha szart sem érnek?

– Úgy érzem, mégiscsak a riválisaként gondolt rá. Pocsék érzés lehetett, amikor mindketten lehúzták a sliccüket, kirakták az asztalra, „amijük” volt, és a magáé lett a rövidebb.

– Ha azt akarja, éppenséggel összemérhetjük, hogy mink van – csattant fel Lamb, Heat legnagyobb gyönyörűségére. Imádta, ha úgy fel tudott bosszantani egy pasit, hogy annak megeredjen a nyelve. – Tudja mit, akkor talán azokat az ingatlanokat vegyük számba, amiket Matthew Starr ellopott. Amiket elcsaklizott az orrom elől! – Lamb már olyan indulatba jött, hogy Heat vállát bökölte szépen manikűrözött ujjjaival, ahogyan egymás után sorolta a sérelmeit. – Kenőpénzekkel jutott engedélyekhez, építési felügyelőket fizetett le, mindig mások alá ígért árban, eladáskor meg felnyomta az árat, ráadásul nem teljesítette, amit vállalt!

– Ejha – jutott szóhoz Heat. – Azt hiszem, ez már elég ok arra, hogy meg akarja ölni.

Az ingatlanmágnás erre elnevette magát. – Szép próbálkozás, nyomozó. Na ide hallgasson, tényleg megesett, hogy megfenyegettem a múltban. Hangsúlyozom, a múltban. Évekkel ezelőtt. Nézze

csak meg Starr eredményeit! Még a gazdasági válság nélkül is a kutyaütők közé tartozott volna mostanában. Nem kellett nekem megölnöm, élőhalott volt ő már anélkül is.

– Mondja mindezt az egykori rivális.

– Szóval nem hisz nekem? Menjen csak ki Starr építkezéseire!

– És mit is kellene látnom ott?

– Ejnye, azt azért ne várja el tőlem, hogy én végezzem el a maga munkáját is.

Már kifelé indultak, amikor Lamb még utánuk szólott: – Csak egy kérdést. Úgy olvastam a Postban, hogy hatemeletnyit zuhant.

– Így van, hatemeletnyit – felelte Rook. Most szólalt meg először, amit oldalvágásnak szánt Heat felé is.

– Szenvedett? – kérdezte Lamb.

– Nem – felelte Heat. – Azonnal meghalt.

Lamb elvigyorodott, kivillantva fogsorát: – Akkor majd a pokolban szenvedni fog.

Az aranszínű Crown Victoria légkondicionálója erősen dolgozott, amint suhantak délnek a West Side-i gyorsforgalmin, s látni lehetett, ahogy a hideg levegő miatt cseppekben csapódik le a kocsi belsejének páratartalma a műszerfalán levő szellőzőnyílásokra.

– Szóval, mi a véleménye? – kérdezte Rook. – Maga szerint Omar nyírta ki?

– Éppenséggel ő is tehetette. Gyanúsítottként tartom számon a listámon, de az előbbi menet nem erről szólt.

– Ennek igazán örülök, hiszen akkor már csak hárommillió másik New York-it kell kihallgatnunk. Nem mintha maga olyan kedves beszélgetőtárs volna.

– Atyaég, maga aztán tényleg türelmetlen! Mondja csak, Bonónak is azt vágta oda Etiópiában, hogy elege van már a segélyközpontokból? Netán a csecsen hadurakat is azzal nyaggatta, hogy

igazán behúzódnának már egy kicsit? Csak nem azzal állt eléjük, hogy „játsszunk már egy kis hadurasat, Iván bátyám”?

– Szó sincs róla, csak nem szeretem kerülgetni a forró kását.

Heat szinte hálás volt neki, amiért témát váltottak, és Rook végre nem személyesen vele foglalkozott, mint nővel.

– Árulja már el, így, hogy velünk, nyomozókkal mászkál, egyáltalán szeretne tanulni is valamit a munkánkról? Ha igen, akkor figyeljen! A valódi nyomozómunka egyszerűen ilyen. Nem úgy megy ez, hogy a gyilkos hatalmas véres késsel flangál, és a betörők sem olyan maskarában járnak, mint a tévésorozatokban. A munkánk lényege, hogy beszélgetnünk kell az emberekkel, és odafigyelni arra, amit mondanak. Ki kell fürkésznünk, hogy nem titkolnak-e valamit. Tudja, ha képes odafigyelni másokra, akkor bepillantást nyerhet olyan információkba is, amelyekkel addig nem rendelkezett.

– Például hogyan?

– Például így – állt meg Heat a Starr-vállalat egyik építési területénél a Nyugati 11. utcánál. A terület kihalt volt, munkának szinte semmi jelét nem észlelték. Sehol egyetlen munkás. Akár egy kísértettanya. Heat az úttest mellett, a deszkapalánkot szegélyező földcsíkon állította le a kocsit. Amikor kiszálltak, megkérdezte Rookot: – Hallja, amit én hallok?

– Semmit sem hallok.

– Pontosan ez az.

– Hé, kislány, ez lezárt terület, ide nem jöhet be! – Amint benyomakodtak a láncsal lezárt kerítéskapun, Heat egy védősisakos, ing nélküli férfit látott közeledni a poros terepen. Szinte maga elé tudta képzelni a kiéhezett New York-i feleségeket, amint bankókat tömködnek a kidolgozott, izmos férfi alsógatyájába.

– Magának is adios, pajtás – bökte oda a fickó Rooknak, ám amikor Heat megvillantotta a jelvényét, a félmeztelen munkásnak elakadt a szava döbbenetében.

– Bueno – mondta Rook.

Nikki Heat közelebb lépett a sisakoshoz. – Az építésvezetővel akarok beszélni.

– Hát, az most nemigen fog menni.

Heat tölcserít formált a kezéből a füle mellé. – Mondja csak, úgy hallotta, mintha kérdeztem volna? Nem, nem, határozottan úgy emlékszem, hogy kérdésről szó sem volt.

– Ó, te jószágos ég! Jamie? – Az újabb hang a terület másik vége felől érkezett. Egy cingár, napszemüveges, kék melegítőt viselő emberke jelent meg a művezető lakókocsijának ajtajában.

– Nahát! – kurjantotta Rook. – Hájás Tommy!

A férfi odaintette őket magához. – Fürgébben, a légkondi nem azért megy ám, hogy egész New Yorkot hűtsem vele!

Heat belépett a lakókocsiba Rookkal és annak cimborájával, de nem fogadta el a széket, amivel kínálták. Annak ellenére, hogy jelenleg nem volt ellene érvényes elfogatóparancs, Tommaso, azaz – „Hájás Tommy” Nicolosi az egyik New York-i maffiacsalád végrehajtója volt, és Heat óvakodott attól, hogy vele egy légtérben egy asztal mögé szoruljon be. Végül azért leült, de székét úgy fordította, hogy ne legyen háttal az ajtónak. Abból, ahogy Hájás Tommy elvigyorodott, rájött, hogy a férfi pontosan tudja, mi jár a fejében.

– Mi történt veled, Tommy? – kérdezte Rook. – Egyáltalán nem is vagy hájas.

– Az asszony rászoktatott a NutroMinderre. Atyavilág, mióta is nem találkoztunk már? – kapta le az emberke a napszemüvegét, majd Heatre emelte táskás szemét. – Jamie néhány évvel ezelőtt írt egy cikket a Staten Islanden zajló alvilági életről, és akkor ismerkedtünk össze. Egészen jó riporternek látszott, és végül aztán úgy alakultak a dolgok, hogy tett nekem egy apró szívességet. – Heat halványan elmosolyodott, a férfi pedig nevetett. – Ne aggódjon, kedves nyomozónő, teljesen törvényes volt a dolog.

– Csak néhány fickót kellett kinyírnom – dörmögte Rook.

– No látja, milyen vicces fiú? Mindig is az volt.

– Ja, hogy Jamie? Persze, engem is állandóan ugrat – felelte Heat.

Hájas Tommy szólalt meg ismét: – Ha jól sejtem, ez nem éppen udvariassági látogatás, úgyhogy talán vágjunk is mindjárt a közepébe! Jamie-vel majd máskor nosztalgizunk.

– Ez Matthew Starr építkezése, ugye?

– Hát, tegnap délutánig még az volt. – Az emberke arckifejezése állandóan a fenyegetés és a derű között ingadozott, Heat nem tudott eligazodni rajta. Vajon csak tréfálgozik, vagy komolyan beszél?

– Megkérdezhetem, hogy önnek pontosan mi a dolga itt?

Tommy kényelmesen hátradőlt, látszott rajta, hogy elemében van. – Munkaügyi tanácsadó vagyok – felelte.

– Ha jól látom, itt éppen nem folyik semmiféle munka.

– Ahogy mondja. Egy hete le kellett állnunk. Starr beintett nekünk. Nem nagyon akart fizetni a... hm, a megállapodásunk alapján.

– Milyen természetű volt az önök megállapodása, Mr. Nicolosi?

– kérdezte Nikki, miközben nagyon is jól tudta, miről van szó. Ezt a jelenséget sokféle névvel illették már, de leggyakrabban „nem hivatalos építési adó”-ként emlegették. Általában két százalékról volt szó, ami nem éppen az állam kasszájába vándorolt.

Tommy Rook felé fordult. – Bírom a kis barátnődet.

– Ha még egyszer ezt meri mondani, eltöröm mindkét térdét – vágta rá Nikki. Tommy csak egy pillantást vetett rá, megértette, hogy a nő megtenné, amit mond. Erre elvigyorodott. – Szóval mégsem az? – kérdezte, mire Rook finoman megrázta a fejét.

– Azannya – kommentálta Hájas Tommy –, én bevettem. No de mivel tényleg tartozom Jamie-nek egy szívességgel, válaszolok a kérdésre. Hogy miféle megállapodásról volt szó? Hát, nevezzük talán „előmozdítási díj”-nak. Igen, ez megteszi.

– Mondd csak, Tommy, miért állt le Starr a fizetéssel? – A kérdést Rook tette fel, de Nikki most hálás volt ezért, mert olyan módszerrel tudott közel férkőzni a fickóhoz, ami neki nem volt a kegyere. Úgy is mondhatjuk, hogy mi vagyunk a rossz zсарu, jó zсарu páros, gondolta a lány.

– Hát, öregem, az a pasas le volt égve. Ezzel jött nekünk is, mi meg persze utánajártunk. Nyakig úszott már az adósságokban, sőt, a kopoltyújáig. – Tommy jót nevetett a saját viccén, majd még hozzátette: – Minket ez nem érdekelt.

– Volt már olyan, hogy bárkit emiatt öltek meg? – kérdezte Rook.

– Emiatt? Ugyan már! Egyszerűen leálltunk a melóval, a többit meg a természetre bíztuk – vonta meg a vállát Tommy. – Na jó, tényleg előfordult már, hogy valakit emiatt csináltak ki, de most szó sem volt erről. Ilyen korai szakaszban biztosan nem tennének ilyet.

Karba fonta a kezét, majd ismét elvigyorodott. – Tényleg nem a barátnőd a kiscsaj?

Nem sokkal később a Chipotle-ban ültek a carnito burrito felett, amikor Heat megkérdezte Rooktól, hogy még mindig szokatlan-nak találja-e a nyomozás tempóját és módszereit. Mielőtt Rook válaszolt volna, a szívószálával a jégkockán keresztül felszüröcsölt még egy adag diétás kólát. – Nos – szólalt meg végül –, szerintem még nem futottunk össze Matthew Starr gyilkosával, ha így értette. – Heat gondolatai között ott bujkált Hájas Tommy, de ezt nem említette Rooknak. A férfi azonban mintha olvasott volna a gondolataiban, mert még hozzátette: – Ha Hájas Tommy azt mondja nekem, hogy nem ölte meg Matthew Starrt, akkor meg vagyok győződve, hogy nem ő tette.

– Kedves barátom, maga a jelek szerint egyszemélyes nyomozó-testületként funkcionál.

– Ismerem ezt az embert – felelte Rook.

– Mondja, emlékszik még arra, amit mondtam? Először kérdéseket kell feltenni, és a válaszokból derül majd ki, hogy merre kell továbblépnünk. Az eddigi válaszokból pedig azt szűrtem le, hogy valahol hibázik a Matthew Starr-ról alkotott képünk. Milyen képet is sugallt magáról? – rajzolta a levegőbe Heat egy képzeletbeli kép keretét. – Azt, hogy sikeres, tiszteletre méltó polgár, legfőképpen

pedig hogy jól el van eresztve. Ezek után talán tegye fel a kérdést, hogy aki ennyire vastag volt, annak hogyhogy nem telt a védelmi pénzekre? Akkor hogyan tudott egyáltalán építtetni bármit is? – Heat ezzel összegyúrta a burrito csomagolópapírját. – Na gyereünk!

– Hová?

– Starr pénzügyi tanácsadóhoz. Ha úgy tetszik, most megint megláthatja, hogy mennyire elbűvölő is tudok lenni.

Nikki Heatnek még a füle is bedugult, miközben az expresszlift a luxusirodaszint felé repítette őket. A Starr Pointe, Matthew Starr cégének központja a Nyugati 57. utcában volt, a Carnegie Hall közelében. Amint beléptek a pazar fogadótérbe, halkán odasúgta Rooknak: – Észrevette, hogy ez az iroda egy emelettel magasabban van, mint Omar Lambé?

– Azt hiszem, megállapíthatjuk, hogy Matthew Starrnak a jelek szerint tényleg fontos volt, hogy kinek mekkora a micsodája.

Megmondták a nevüket a recepciósnak, majd amíg vártak, Nikki gondosan tanulmányozta a bekeretezett fényképek galériáját, amelyek elnökök, nemesek és hírességek egész sorának társaságában ábrázolták Starrt. A szemközti falon elhelyezett lapos képernyős plazmatévéen hangtalanul és végtelenítve futott a Starr-céget bemutató reklámfilm. Egy üvegezett tárlóban a Starr által épített nagyszabású irodaépületek, valamint a vállalati Gulfstream magánrepülő és a Sikorsky S-76 helikopterek makettje állt. A tárlók mellett hosszan sorakoztak a földdel töltött drága Waterford kristályedények. Mindegyik edény felett egy-egy fénykép volt Matthew Starrról, amint az adott építkezési területen – ahonnan a földminták származtak – elvégzi az első kapavágást.

Nyílt a faragott mahagóni ajtó, és egy ingujjas-nyakkendősférfi jött eléjük, kezét nyújtva. – Heat nyomozó? Noah Paxton vagyok, Mr. Starr pénzügyi tanácsadója. Vagyis voltam – mosolyodott el

szomorkásan, miközben kezet ráztak. – Borzasztóan lesújtott minket a hír.

– Kérem, fogadja őszinte részvéteemet – felelte Heat. – Az úr Jameson Rook.

– A híres író?

– Pontosan – felelte Rook.

– Nos hát... – kezdte Paxton, aki nem egészen tudta hová tenni Rook jelenlétét, mintha rozsmárt látna a háza előtt – ...menjünk talán be az irodámba!

Kitárta előttük a mahagóniaajtót, Heat és Rook pedig belépett Matthew Starr világának idegközpontjába.

Hirtelen mindketten megtorpantak. Az egész emelet kihalt volt. Jobbra-balra üvegfalal elválasztott kalickák nyíltak, de hiányoztak belőlük az íróasztalok és a munkatársak. A telefonok és a számítógépek kábelkötegei kihúzva heverték a padlón. A szobanövények elhagyatva álltak szanaszét, pusztulásra ítélve. A mellettük levő falon egy eltávolított hirdetőtábla nyomai látszottak még. A nyomozónő döbbsen állt az imént látott, pazarul berendezett fogadóter és a sivár, kihalt irodai terület közötti kiáltó különbség láttán.

– Megbocsásson – szólt Paxtonhoz –, de Matthew Starr még csak tegnap hunyt el. Máris hozzáláttak a cég felszámolásához?

– Erre gondol? Ugyan, dehogy. Ezt az irodát már jó egy éve kipucoltuk.

Az elhagyatott és kihalt irodában olyan süket csönd honolt, hogy tisztán hallották a mögöttük becsukódó ajtó zárnyelvének fémes kattanasát.

HÁROM

Heat és Rook két lépéssel haladt Noah Paxton mögött, amint a férfi végigvezette őket a Starr Ingatlanfejlesztő Vállalat immár kihalt irodái és munkahelyei között. A harminchat emeletes Starr-toronyház felső szintjén elhelyezkedő irodák sivár kihaltsága éles ellentétben állt a fogadótér fényűző berendezésével, és egy olyan régimódi, nagyszabású, ámde csődbe ment szállodára emlékeztette őket, amelyből a tartozást behajtani igyekvő hitelezők már mindent elszállítottak, ami nem volt lerögzítve. Az egész hely olyan kísérteties volt, mintha egy biológiai-vegyi katasztrófa után tűnt volna el innen mindenki és minden. Nem egyszerűen üres volt, hanem teljesen elhagyatott.

Paxton egy nyitott ajtó felé intett, és beléptek az irodájába. Ez volt az egyetlen, még irodaként funkcionáló helyiség, amelyet Heat eddig látott. Paxton a cég pénzügyi főtisztviselőjeként szerepelt, irodájának berendezését azonban a Staplesből, az Office Depot-ból és a Levensgerből való, szemmel láthatóan leharcolt bútordarabok alkották. Minden tiszta és rendes volt, de nagyságrendekkel elmaradt egy manhattani cég vezető beosztású tisztviselőjének irodabútoraitól, még a közepes cégek mércéivel is. Határozottan elütött attól az elegáns és módos összképtől, amelyet a Starr-vállalat sugárzott magáról.

Nikki Heat diszkrét kuncogást hallott, és látta, hogy Rook egy posztert bámul, amely egy kismacskát ábrázolt. A cica egy fa ágába kapaszkodva lógott, alatta pedig a felirat: „Kitartás, kedvesem!”

Paxton csupán helyyel kínálta őket a felemás székekben, nem pedig az órákkal korábban lefőzött kávéval, amely ott állt még a kancsóban. Ő maga egy félköríves asztal másik felén helyezkedett el.

– Azért jöttünk, hogy felvilágosítást kérjünk öntől Matthew Starr cégének pénzügyi helyzetét illetően – szólalt meg a nyomozónő könnyed és semleges hangon. Noah Paxton enyhén ideges volt. A lány már hozzászokott, hogy a rendőrségi jelvény láttán éppen úgy megriadnak az emberek, mint a fehér orvosi köpenytől. Ez a férfi azonban még csak a szemébe sem mert nézni, ami figyelmeztető jel volt. Zaklatottnak, idegesnek tűnt, mintha csak bekapcsolva felejtette volna otthon a vasalót, és szeretne már minél előbb odasietni. Csak ne rontsunk ajtóstul a házba, figyelmeztette magát Nikki. Lássuk, hogy mi bukik majd ki belőle, ha ellazul egy kissé.

Paxton ismét rápillantott a lány névjegyére. – Természetesen, Heat nyomozó. – Most már megpróbálta Nikkin tartani a tekintetét, de a próbálkozás felemásra sikerült. Így inkább újfent a névjegyet kezdte tanulmányozni. – Volna azonban itt még valami – bökte ki végül.

– Csak tessék – mondta Heat, akinek nem kerülte el a figyelmét, hogy a férfi mennyire nehezen szánja rá magát bármire is.

– Kérem, ne sértődjön meg, Mr. Rook...

– Jamie, ha kérhetem – szólalt meg Rook.

– Az még rendben van, hogy felelek a rendőrség kérdéseire, de az már egészen más tészta, ha a Vanity Fairben vagy a First Pressben kanyarít egy szép nagy cikket a válaszaimból...

– Nincs mitől tartania – biztosította Rook.

– ...továbbá tartozom annyival Matthew emlékének és a családjának is, hogy az üzleti ügyeinek részleteit nem egy bulvármagazinban szellőztetem meg – fejezte be Paxton.

– Csupán azért vagyok jelen, hogy Heat nyomozóról és az ügyéről szóló írásomhoz gyűjtsek anyagot. Semmit nem jegyzek fel, amit ön Matthew Starr-ról és az üzletről mond. Mick Jaggernek is megtettem ezt a szívességet, így önnél sem okoz gondot.

Heat alig akart hinni a fülének. Ilyen hát egy beképzelt bulvárriporter munka közben. Nemcsak hogy dicsekszik a kapcsolataival, de közben még úgy adja elő magát, mintha szívességet is tenne. Abban biztos volt, hogy ezzel nem tudja feltörni Paxton páncélját.

– Ez az időpont nagyon nem alkalmas az ilyesmire – mondta Paxton, akit valamelyest megnyugtatott, hogy Rook elfogadta a feltételeit. Elfordult, megszemlélt valamit a monitorján, majd visszafordult Heathez. – Még huszonnégy órája sincs, hogy Matthew meghalt, és éppen a kellős közepén tartok egy... de hát nyilván megérte. Nem volna alkalmasabb holnap?

– Igazán csak néhány kérdésem volna.

– Megértem, de tudja, az akták... szóval nem tudok minden adatot csak így produkálni – csettintett az ujjával Paxton. – Azt javasolnám, mondja meg, mire van szüksége, akkor elő tudnám készíteni önnek, amikor visszajön.

Ám legyen, gondolta Heat. Ő megpróbált finoman és kedvesen közelíteni, de Paxton még mindig ravaszkodni akar, most pedig a fejébe vette, hogy egy későbbi időpont forszírozásával le tudja patintani őt. Ideje taktikát váltani.

– Noah... ugye megengedi, hogy így szólítsam? Szeretnék megmaradni a barátságos hangvételnél, így barátián elmondom, hogy mi a helyzet. Jelenleg gyilkossági ügyben nyomozok, és nem egyszerűen arról van szó, hogy kérdezgetem magát, hanem arról, hogy elvárom, hogy válaszoljon is. Az pedig a legkevésbé sem érdekel, hogy produkálni tudja-e – csettintett ő is – az adatokat és az aktákat. Tudja, miért nem? Mert majd az igazságügyi könyvszakértőinkkel cincáltatom szét őket. Most még magán áll, hogy milyen körülmények között mondja el nekem, amit tudni akarok. Ugye megértettük egymást, Noah?

Paxton csak egy pillanatig habozott, majd rávágta: – Matthew Starr le volt égve. – Nyugodtan, tömören fogalmazott, Nikki Heat mégis mintha mást is kihallott volna belőle. Ez persze részben az őszinteség volt, hiszen Paxton most már nyíltan, egyenesen a

szemébe nézett, és meg sem próbált sunyítani. Mégis, valami más is lappangott a szavaiban, mintha kinyújtotta volna a karját Nikki felé, mintha valami érzelm is lett volna mindebben. Nikki éppen a megfelelő kifejezést kereste magában a jelenségre, amikor Paxton, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, megszólalt: – Végre megkönnyebbülhettem. – Igen, gondolta Nikki, ez volt az, a megkönnyebbülés. – Most már végre beszélhetek valakivel erről.

A következő egy órában Noah-ból ömlött a szó, és részletesen elbeszélte az egyetlen emberre felépített pénzcsináló cég történetét, amelyet Matthew Starr rendkívüli egyénisége repített a magasba. Egyre gyorsabb ütemben halmozta fel a tőkét, egyre több, fontos helyen álló ingatlant szerzett meg, és egyre több olyan toronyházat épített, amelyek immár kitörölhetetlenül részévé váltak a New York-i városképnek – végül pedig ugyanilyen viharos gyorsasággal omlott mindez semmivé Starr kezei között. A csúcok csúcsáról iszonyatos sebességgel szédültek bele a pusztulás örvényébe.

Paxton, aki a vállalat nyilvántartása szerint harmincöt éves volt, frissen szerzett üzletviteli diplomájával még akkor csatlakozott a céghez, amikor annak fellendülése éppen a csúcshoz közelített. Igen találékony módszerekkel tudta tető alá hozni a Times Square-en felhúzott, avantgárd stílusú Starr-felhőkarcoló építkezését, ezáltal pedig Matthew Starr egyik legbizalmasabb munkatársává avanszált. Most, hogy végre megnyílt nekik, Heat is úgy vélte, hogy Paxton igenis megbízható ember. Szilárd jellemű és jó képességű, határozottan olyan egyéniség, akivel bárki kész volna csatába indulni.

Heatnek kevés tapasztalata volt az ilyen férfakkal. Sok Paxtonhoz hasonló embert látott már persze, főleg az északra, Darienbe tartó elővárosi vonatokon, amint a munkanap végén valamelyik szomszédjukkal vagy kollégájukkal ücsörögnek és sört iszogatnak. Vagy Anne Klein-ruhás feleségeikkel vacsoráztak a Broadway-előadások között, szabott áras menüt kínáló éttermekben. Ha másként alakulnak a dolgai, akár maga Nikki is ott ülhetett volna egy

ilyen férfi mellett a koktél felett, miközben a szülői értekezletről számol be, vagy éppen a Martha's Vineyard szigetén eltöltendő vikendjüket tervezgetik. Nikki néha eltűnődött azon, hogy vajon milyen is lenne az élet egy kertes villában, egy Noah-hoz hasonló férfival.

– Az, hogy Matthew belém vetette a bizalmát, kétélű kardnak bizonyult – folytatta Paxton. – Egyfelől beavatott minden titkába, másrészt viszont fel is kellett dolgoznom, hogy minden titkot ismerjek.

Noah Paxton azt is elmondta, hogy a legsúlyosabb titok éppen az volt, hogy főnöke, akinek érintésére korábban minden arannyá változott, az utóbbi időkben egyre rohamosabb léptekkel vitte a céget a csőd felé, és már nem lehetett megállítani.

– Mutasson meg mindent – szólta a nyomozónő.

– Úgy érti, hogy most?

– Vagy most, vagy ha akarja... – tartott hatásszünetet Heat – ...akkor hivatalosabb körülmények között is csinálhatjuk. Magán múlik.

Paxton több anyagot is megnyitott a számítógépén, majd a félköríves asztal mögé invitálta őket, hogy láthassák a nagy plazmaképernyőt. Az adatok döbbenetesek voltak. A grafikonokból egy olyan gátlástalan ingatlanfejlesztő pályáivá rajzolódott ki, aki gyakorlatilag maga igyekezett pénzt nyomtatni, amíg csak a csőd szakadéknak széléről bele nem szédült a bedőlő jelzőlámpák végzetes örvényébe.

– Akkor tehát nem arról van szó, hogy a gazdasági válság miatt jártak magukra nehéz idők? – kérdezte Nikki, Paxton vállá fölé a monitor felé bökve, amelyen világosan kirajzolódott a feneketlen űr.

– Valójában nem. Nagyra értékelném azonban, ha nem bökdösné a képernyőmet. Sosem tudtam megérteni, miért éreznek egyesek késztetést arra, hogy hozzányúljanak a képernyőkhöz, ha meg akarnak mutatni valamit.

– Igaza van, éppen olyan ez, mintha valaki közli, hogy majd felhív, és közben telefont formáz az ujjáival – nevette el magát Heat

Paxtonnal együtt, miközben megcsapta az orrát valamilyen tiszta, citrusszerű illat. L'Occitane-parfüm, tippelt magában.

– Akkor mégis hogyan tudta a felszínen tartani a céget? – kérdezte Rook, amint visszaültek a helyükre.

– Ez az én feladatom volt, és mondhatom, nem volt könnyű dolog – mondta Paxton, majd Nikkire sandítva még hozzátette: – Esküszöm, hogy minden teljesen törvényesen zajlott.

A nyomozónő erre csak annyit felelt: – Rendben, de mondja el, miként.

– Egyszerű volt a dolog. Belefogtam a likvidálásba és a pénzügyi eszközök kivonásába, de amikor beütött az ingatlanpiaci krach, az végleg betett nekünk. A finanszírozás szinte teljesen megszakadt, és így nem tudtuk megtartani a céges munkaerőt sem. Talán még nem tudják, de az építkezéseinken jelenleg semmiféle tevékenység nem folyik.

Nikki erre csak biccentett egyet, és Hájás Tommy cimborájára pillantott. – Nem tudtuk törleszteni az adósságainkat, így nem folytathattuk az építkezéseket sem. Egyszerű a képlet: ha nincs építkezés, nincs pénz.

– Olyan lehetett, akár egy rémálom – szólalt meg Heat.

– Tudja, ahhoz, hogy rémálmaink legyenek, már eleve tudnunk kell aludni – mondta Paxton, és Heat most figyelt fel az irodájában levő kanapén heverő párnára és összehajtogatott takaróra.

– Találóbbr volna földi pokolnak nevezni, pedig ezek még csak az üzleti nehézségek voltak. A privát pénzügyei körüli problémákról akkor még nem is beszéltem.

– De hát a cégvezetők általában élesen elkülönítik a vállalati vagyont a sajátjuktól, vagy nem? – szúrta közbe Rook.

Fején találta a szöveget, futott át Nikki agyán, és arra gondolt, hogy a férfi végre tényleg úgy lép fel, mint egy jó riporter. Most kell tovább ütni a vasat. – Én is úgy tudtam, hogy olyan módszerekkel szervezik meg a dolgokat, hogy egy üzleti csőd ne érinthesse a magánvagyont, de a fordítottja se következhesen be – tette hozzá Nikki.

– Én is pontosan így jártam el, amikor átvettem a család pénzügyeinek intézését, csakhogy ez esetben mindkét oldalon súlyos problémák jelentkeztek. A helyzet az... – akadt el Paxton, és arca elkomolyodott, hirtelen legalább húsz évet öregedett. – Tudniuk kell, hogy mindezt szigorúan nem hivatalosan mondom el, és biztosítaniuk kell róla, hogy nem adják tovább.

– Ezt megígérhetem – mondta Rook.

– Én azonban nem – jelentette ki Heat nyomozó. – Már az elején közöltem önnel, hogy gyilkossági ügyben nyomozunk.

– Értem – bólintott Paxton, majd mégis belevágott. – Matthew Starr idővel olyan szokásoknak adta át magát, amelyek súlyosan megcsapolták a személyes vagyonát, és komoly károkat okoztak. – Noah egy pillanatra megállt, majd folytatta: – Először is, játékfüggővé vált. A szerencsejáték rabja lett, és állandóan veszített. Nemcsak a kaszinókban vert a fenekére a pénzének, Atlantic Citytől Mohegan Sunig, de számos helybeli bukmékernél kötött fogadást a lóversenyek és a futballmérkőzések eredményeire is. Néhány ilyen alaknál aztán ijesztő mértékű adósságot halmozott fel.

Heat csak egyetlen szót írt le spirálozott jegyzetömbjébe: „Bukik.”

– Aztán ott voltak még a prostituáltak is. Matthew-nak olyan, hm, különös ízlése volt, amelyet most talán nem részleteznék, ha nem ragaszkodnak hozzá... mindenesetre ez irányú igényeit meg lehetőségen drága, felsőbb szintű call-girlökkel elégítette ki.

Rook nem bírta tovább, és közbevágott: – Ez a két kifejezés számomra valahogy mindig nagyon furcsán hat együtt. Felsőbb szintű és call-girl? Sosem tudtam eldönteni, hogy ez a munkakörre vagy egy szexuális pozitúrára utal.

Mivel a másik kettő némán bámult vissza rá, annyit motyogott csak: – Elnézést, folytassák!

– Ha szükséges, természetesen részletesen is meg tudom mondani, milyen ütemben költötte el a pénzt, de a fent említett dolgok, néhány más szenvedélyével párosulva, oda vezettek, hogy megrendült

az anyagi helyzete. Tavaly nyáron már a hamptoni családi birtokot is el kellett adnunk – folytatta Paxton.

– A Stormfallt – emlékezett vissza Nikki Kimberly Starr kirohanására, amikor a nő azt mondta, hogy a gyilkosság nem is történt volna meg, ha odakint lettek volna Hamptonban. Most értette csak meg valójában a mondat igazi jelentését és a benne rejlő iróniát.

– Igen, a Stormfallról volt szó. Gondolom, nem kell részleteznem azt sem, hogy mennyit buktunk a tranzakción. Az egyik valóságshow sztárjának tudtuk csak elpasszolni, és persze milliókat veszítettünk rajta. A befolyt összeg viszont még így is elenyésző volt Matthew adósságaihoz képest. A helyzet annyira kétségbeejtő volt, hogy közölte velem, állítsam le az életbiztosítása esedékes díjainak a fizetését is. Hiába tanácsoltam neki az ellenkezőjét, végül hagyta, hogy emiatt érvénytelenné váljon a biztosítás.

Heat újabb két szót jegyzett le („Nincs életbiztosítása”), majd megkérdezte Noah-t: – Vajon Mrs. Starr tudott erről? – A szeme sarkából észrevette, hogy Rook előrehajol a székében.

– Igen, tudott. Igyekeztem Kimberlyt megóvni Matthew költekezéseinek megrázóbb részleteitől, az életbiztosítás ügyéről viszont tudott. Magam is jelen voltam, amikor Matthew megmondta neki.

– Hogyan reagált erre Mrs. Starr?

– Azt mondta... – Noah elakadt. – Meg kell érteniük, hogy a dolog nagyon felzaklatta.

– Mégis, mit mondott akkor, Noah? Vissza tud emlékezni pontosan a szavaira?

– Azt mondta neki: „Gyűlöllek, és így még holtan sem tudom a hasznodat venni.”

A kocsiban, miközben visszafelé tartottak a kapitányságra, Rook azonnal rátért a gyászoló özvegyre. – Kell ennél több, Heat nyomozó? Annál, hogy holtan sem tudja már a hasznát venni? Eddig arról papolt nekem, hogy számos információt kell begyűjteni

ahhoz, hogy összeállhasson a kép. Ezek után milyen képet alkotott magában a mi kis sztriptíz táncos Samanthánkról?

– Ha a nő tudta, hogy a férjének nincs életbiztosítása, akkor hol az indíték?

Rook elvigyorodott és visszatámadott: – Hát azt nem tudom, de javasolnám, hogy tegyünk fel újabb és újabb kérdéseket, hátha elvezetnek valamerre.

– Kapja be!

– Nocsak, most, hogy több vasat is tart a tűzben, már az is belefér, hogy keménykedik velem?

– Azért mondtam, amit mondtam, mert maga egy seggféj. Azt pedig nem értem, hogy mire akart utalni ezzel a több vassal.

– Noah Paxtonra. Nem tudtam eldönteni, hogy egy vödör vízzel térítsem magához, vagy megcsörgessem a saját mobilomat, hogy ezzel az ürüggyel kettesben hagyhassam magukat.

– Látja, ezért van az, hogy maga egy riporter, aki csak játssza a rendőrt. A fantáziája sokkal határtalanabb, mint a racionális fel-fogókészsége.

Rook megvonta a vállát. – Rendben, talán tévedtem. – Majd újfent az a vigyor ült ki a képére, amitől Nikki elvörösödött. Hát tessék, már megint kínosan érzi magát Rook miatt, noha csak röhögnie kellene az egészen! Úgy reagált, hogy bedugta a fülébe a mobil fülhallgatóját, és gyorsan felhívta Raley-t.

– Én vagyok az, Rales. – Rook felé fordította a fejét, és élénken, de hivatalos tónusban beszélt, nehogy a riporter megint félreértse, bár a testbeszéde néha másra is utalt. – Raley, nézz utána Matthew Starr pénzügyi tanácsadójának! A fickó neve Noah Paxton. Járj utána a szokásos dolgoknak: van-e priusza, volt-e ellene eljárás, s a többi.

Miután befejezte a beszélgetést, látta, hogy Rook derül valamin. Noha semmi értelmese nem volt, mégis megkérdezte tőle: – Mi van?

– A riporter nem felelt, mire újra nekiszegezte: – Mi van már?

– Csak azt nem mondta Raley-nek, hogy Paxton kölnijének is nézzon utána – és ezzel Rook belemerült egy magazin olvasásába.

Ahogy az irodába beléptek, Raley nyomozó felnézett a számítógép képernyőjéről Heatre és Rookra. – Te, ez a fickó, akinek megkértél, hogy nézzek utána... Noah Paxton?

– Igen? Máris találtál valamit?

– Azt még nem, de az ürge épp az imént keresett.

Nikki igyekezett kerülni Rook gyerekesen csúfondáros tekintetét, és elkezdte átnézni az asztalán felgyülemlett üzeneteket. Noah Paxtoné volt legfelül. Egyelőre nem foglalkozott vele, viszont megkérdezte Raley-től, hogy a Kimberly Starr megfigyelésével megbízott Ochoa jelentkezett-e már. Tudták, hogy a friss özvegy a Bergdorf Goodman áruházban tölti a délutánját.

– Mondták már, hogy a vásárlás gyógyír a gyászra – szólalt meg Rook. – Vagy az is lehet, hogy a víg özvegy néhány menőbb cuccát vitte vissza, hogy készpénzhez jusson.

Amint Rook eltűnt a férfimoldó ajtaja mögött, Heat telefonált Noah Paxtonnak. Nem volt ugyan titkolnivalója a riporter előtt, de úgy érezte, most nem volna képes elviselni Rook óvodás színvonalú ugratásait, vagy a széles vigyorát, amint a fenekét bámulja. Újfent elátkozta a polgármestert, akinek Rook a jelek szerint valami nagyon komoly szívességet tehetett, hiszen ezért engedte meg neki a nagyfőnök, hogy jelen lehessen.

Amint Paxton felvette a kagylót, közölte Heattal: – Előkerítettem az életbiztosítás iratait, amelyeket látni akart.

– Remek, máris átküldök értük valakit.

– Közben már jártak itt azok az igazságügyi könyvvizsgálók is, akiket emlegetett. Lemásolták az összes papíromat, majd eltűntek. Azt hiszem, maga tényleg nem viccelt.

– Igyekszem megszolgálni az adófizetők pénzét. – Nikki nem tudta megállni, hogy ne folytassa: – Maga ugyebár rendszeren befizeti az adót?

– Természetesen, de nem kell bemondásra elhinnie. A jelvényes-fegyveres kollégái hivatalosan is megerősíthetik majd magának.

- Meg is tudakolom tőlük.
- Nézze, én tudom, hogy nem voltam valami együttműködő...
- Dehogynem volt az. Miután megfenyegettem.
- Szeretnék elnézést kérni. Csak most jöttem rá, hogy kissé nehezen tudok megbirkózni a veszteséggel és a gyásszal.
- Ezzel nem csak maga van így, Noah – felelte Nikki. – Nekem elhiheti.

Aznap este egymagában ült a moziterem középső sorában, önfeledten kacagott és popcornra majszolt. Nikki Heat teljesen belefeledkezett a filmen játszódó ártatlan történetbe, és totálisan lenyűgözött a digitális animációk varázsos világa. Súlytalan és pihékönnyű volt, akár egy ház, amelyet ezernyi varázsléggömb emelt a levegőbe. Másfél órával később ismét visszatért a földre, és újfent ránehezedett saját súlya, miközben beborította a hőhullám párák, füledt forrósága, amely kellemetlen szagokat szabadított fel a föld alatti alagutak szellőzőrostélya alól, és amely miatt még most, az éjszaka sötétjében is csak úgy ontották magukból a napközben beszívott hőséget az épületek falai.

Az ehhez hasonló percekben, amikor nem tudott beletemetkezni a munkába, és nem tudta a harcművészeti edzésekkel kifárasztani önmagát és elnyomni a tudatát, újra meg újra leperregtek előtte a régi események. Tíz éve volt már, de számára még mindig olyan volt, mintha a múlt héten, vagy csak előző este történt volna, olyan erővel tört fel benne. Az idő semmivé vált, mint mindig, amikor csak felidéződött benne annak az éjszakának az emléke.

A szülei válása óta az volt az első hálaadás napi tanítási szünete a főiskolán. Nikki ezen a napon vásárolni ment édesanyjával. A megszokott hálaadás napi rítus ez alkalommal szent kötelességgé vált, mivel anyja csak nemrég maradt egyedül, lánya pedig eltökölte, hogy nemcsak az ünnepet teszi a lehető legjobbá a számára, de igyekszik normális életet is teremteni neki. Ez persze nem volt

könnyű, hiszen a családi asztalnál mindig velük volt apja üres széke és a boldogabb évek kísértő emléképei.

Aznap este mind a ketten ott szorgoskodtak New York-i lakásuk aprócska konyhájában, a másnapi ünnepre szánt süteményeket készítették. Nikki tésztagyúrás közben, sodrófával a kezében érvelt ama elhatározása mellett, hogy az angol szakról átjelentkezik a színészképzésre. De vajon hová tűntek a fahéjrudak? Hogy is felledkezhetek meg róluk? Édesanyja sosem használt előre porított fahéjat az ünnepi süteményekhez, hanem mindig maga őrlötte meg a rudacskákat. Hogyan is maradhatott le most a beszerzési listáról a fahéj?

Amikor Nikki végül talált egy doboznyi fahéjrudat a South Park Avenue-n levő Morton Williams-üzlet fűszeres sorában, szinte úgy érezte, mintha a lottófőnyereményt ütötte volna meg. Meg akart bizonyosodni a dolgában, ezért a mobiljáról gyorsan felhívta anyját otthon. A telefon hosszan kicsöngött, de végül csak az üzenetrögzítő kapcsolt be. Nikki eltűnődött: lehetséges, hogy az anyja a konyhai robotgép zúgása miatt nem hallotta meg a telefoncsöngést? Aztán anyja végre felvette a kagylót. Nikki az üzenetrögzítő sípoló hangján keresztül is hallotta, hogy anyja elnézést kér, és hogy éppen most törli le a kezéről a vaját. Nikki ki nem állhatta az üzenetrögzítő éles sípolását, de anyja nem tudta, hogyan is lehet kikapcsolni azt az átkozott masinát anélkül, hogy a vonalat is bontaná. Nikki gyorsan megkérdezte tőle, hogy hozzon-e mást is a boltból, mielőtt bezárnak. Türelmesen várt, amíg anyja a vezeték nélküli telefonkészülékkel megnézte, hogy van-e otthon elegendő sűrített tej.

Nikki akkor hallotta meg az üvegcsörömpölést. Aztán az anyja sikoltott. Nikki érezte, hogy a tagjaiból elszáll minden erő, és anyja nevét kiáltotta. Látta, hogy a boltban levők automatikusan feléje fordulnak. Újabb sikolyt hallott, majd a padlóra zuhanó telefon reccsenését. Nikki kezéből kiesett a fahéjas doboz, és máris rohant a kijárat felé. A fenébe, ez a bejárat! Erőszakosan feltépte az ajtót,

és kirohant az utcára, ahol majdnem el is gázolta egy biciklis futár. Kétsaroknyira volt. Futás közben is a fülén tartotta a mobiltelefont, közben könyörgött az anyjának, hogy szóljon bele, mondjon már valamit, mondja meg, mi történt! A kagylóból most egy férfihangot hallott, majd dulakodás zajait. Anyja nyöszörgött, majd a teste súlyosan puffant a telefonkagyló mellett. Valamilyen fémes tárgy patogott végig nagy csörömpöléssel a konyhapadlón. Megzörrentek a hűtőszekrény nyíló ajtajában álló üvegek. Az éppen kinyitott fémdobozos ital szisszenő zaja. Léptek. Csönd. Majd az anyja erőtlen, elhaló nyöszörgése, végül pedig a suttogás: – Nikki...